

Suntem oare chiar muritori?

Motto:

Fiecare zi reprezintă un nou început, o nouă mică viață. Mulți s-au luptat pentru a trăi până în acest moment, până în această zi. Această zi ne dă ocazii pentru a învăța ceva nou: există lucruri care ni se vor întâmpla doar o dată în viață, și depinde de noi dacă vom profita de acestea sau nu. (**Leo Buscaglia**)

Mircea Sârbu
Octombrie 2022

Cuprins

Cine suntem de fapt noi?	3
Ce este Trupul?.....	4
Ce este sufletul?	8
Ce este spiritul?	9
Ciclul spiral cosmic.....	11
O nouă ipoteză asupra apariției omului de azi	25
Ce se întâmplă cu noi după moartea fizică?.....	29
Să ne temem de moarte?	30
Reîncarnarea, mit sau adevăr?	32
Reîncarnarea la budiști și hinduiști	32
Reîncarnarea la musulmani	35
Reîncarnarea la iudei	35
Reîncarnarea la creștini	36
Ce se întâmplă cu noi după ce murim?	37
În ce constă procesul morții	39
Datini străvechi	41
Călătoria morții	41
Priveghiul și plângerea mortului.....	42
Pomenile.....	43
Raiul sau iadul, destinații "turistice"?	44
Ce se întâmplă cu noi între două vieți?	48
Concluzii	49

Cine suntem de fapt noi?

Sunt convins de faptul că încă din copilărie vi s-a atras atenția, cum de altfel și mie, asupra faptului că în cazul în care facem ceva rău, după moarte nu vom mai avea ocazia să îndreptăm răul făcut. Așa mi-au spus părinții, așa spune și biserica, deci în această viață trebuie să facem numai bine, căci asta e unica noastră șansă.

Cu timpul am început să mă întreb: "dacă fac un rău, îl iau cu mine în groapă"? Iar dacă e așa, atunci sunt "salvat", căci nu trebuie să dau socoteală pentru nimic.

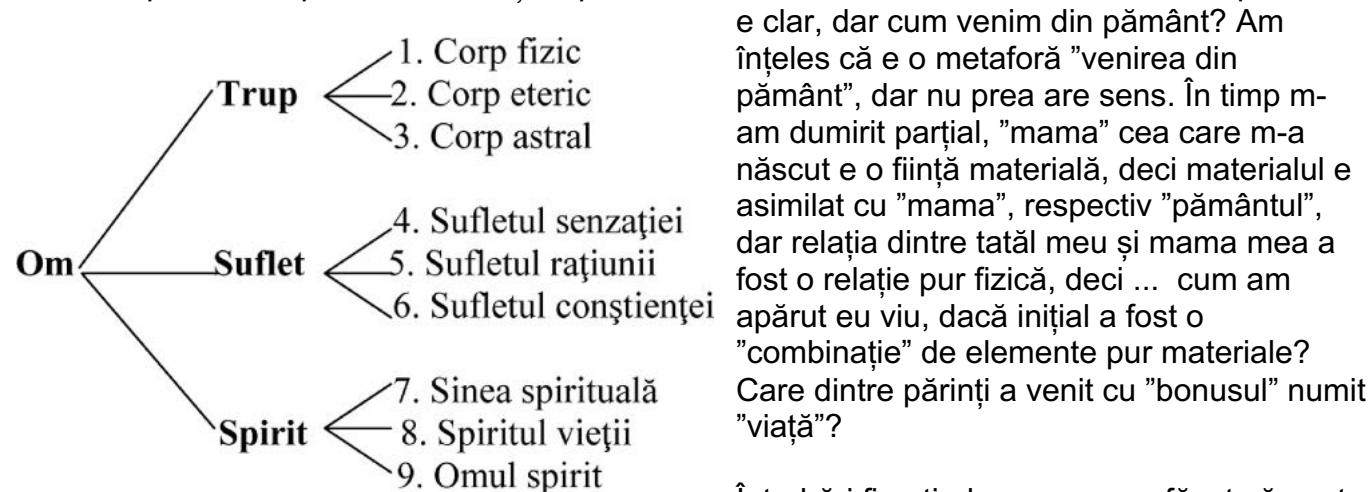
A intervenit salvator biserica care m-a avertizat că există o "carte a vieții" în care cineva de acolo de sus, eventual Sf. Petru, scrie toate năzbâțiile noastre, în așa fel încât la "judecata de apoi" să uzeze de aceste însemnări.

Aici a intervenit o altă dilemă, specifică cred perioadei de adolescentism, *cât de voluminoasă este acea carte de notițe a Sf. Petru și dacă are și o Tablă de materii ca să se poată identifica rapid un posibil pretendent la un loc în rai / iad?*

Am crescut, am avut șansa să citesc, să cunosc oameni și ideologii, am început să descifrez o mică parte din tainele celor inoculate în copilărie. Am fost norocos să descopăr faptul că "dogmele creștine" ar trebui luate ca pe niște "metafore", în cea mai mare parte a lor, și a nu fi interpretate mot a mot. Așa am ajuns să descifrez o foarte mică parte din aceste reguli, unele, nescrise, dar devenite de netăgăduit. Așa am ajuns la concluziile pe care vi le voi expune în continuare, deoarece asta cred eu, acum, dar este evident că nimeni nu deține monopolul adevărului.

Întrebarea "Suntem oare chiar muritori?" m-a obsedat de mult timp.

Biserica spune: "Din pământ venim și în pământ ne întoarcem", ok, că ne întoarcem în pământ

e clar, dar cum venim din pământ? Am înțeles că e o metaforă "venirea din pământ", dar nu prea are sens. În timp m-am dumirit parțial, "mama" cea care m-a născut e o ființă materială, deci materialul e asimilat cu "mama", respectiv "pământul", dar relația dintre tatăl meu și mama mea a fost o relație pur fizică, deci ... cum am apărut eu viu, dacă inițial a fost o "combinație" de elemente pur materiale? Care dintre părinți a venit cu "bonusul" numit "viață"?

Întrebări firești, dar care m-au făcut să caut o explicație în care să nu mai fie nevoie de a folosi metafore, și astfel a apărut acest eseu.

Dacă studiem documentele ce ne-au parvenit încă din antichitate, documente ce au fost validate în timp de multe descoperiri ale științei, culminând cu Fizica Cuantică, nu cred că mai e pentru cineva un secret faptul că noi suntem de fapt 3 entități distincte, care "conviețuiesc" simultan: trup, suflet și spirit. Dacă ar trebui să comparăm complexul trup, suflet, spirit cu un zidar să zicem, trupul nu este altceva decât "mistria" pe care o folosește zidarul atunci când lucrează, fiind deci o sculă. Fără mistrie, el nu ar putea să facă nimic. Spiritul ar fi mortarul, iar sufletul ar fi proiectul. Cum credeți că sârmanul Manole ar fi putut-o zidi pe ghinionista Ana, dacă nu avea la el o mistrie și dacă nu ar fi avut mortarul necesar ziditului? Se pare că a zidit-o pe Ana, fără plan și deci fără autorizație de construire.

Deci hai să ne oprim un pic asupra celor trei componente ale fiecăruia dintre noi, componente, de altfel, legate organic între ele.

Tot acest periplu introductiv, chiar dacă e uneori arid și plictisitor, va constitui fundamentul dezlegării misterului "mortii", atât de înfricoșător pentru unii. Entitatea "om" este deosebit de complexă și nu poate fi redusă doar la o moarte fizică cu finalizarea de a devenii "pământ", și atât. Voi încerca, chiar dacă la început veți crede că m-am depărtat de subiect, să arăt că metafora reînțoarcerii după moarte în pământ, nu este altceva decât 1/3 din adevăr. Dar să trecem la treabă.

Ce este Trupul?

Acesta este elementul fizic care dă posibilitatea celorlalte entități să comunice cu lumea materială. De ce e nevoie de acest trup? Simplu, deoarece lumea materială este un mediu cu o frecvență joasă, frecvență care asigură existența dualității, dualitate în absența căreia nu am putea evolua.

Să ne amintim de viața petrecută în rai de către Adam și Eva. Ei trăiau într-un mediu caracterizat de armonie, un mediu lipsit de contradicții. Rezultatul acestui trai a fost un "eșec" pentru Creator. Adam și Eva trăiau liniștiți, dar ... stagnau din punct de vedere evolutiv. Ei trăiau într-o formă de "rutină" continuă.

Creatorul văzând "defecțiunea în creație", i-a scos din rai și i-a pus să se confrunte cu viața în care armonia a fost înlocuită cu contradicții. Problema cu șarpele și mărul a fost tot doar o metaforă, deoarece oamenii în antichitate nu erau pregătiți să înțeleagă cauza adevărată și de aceea s-a recurs la ceva palpabil pentru ei, ceva din lumea materială. Așa a căzut ghinionul pe "șarpe" și pe "mărul lui" (mai e și faptul că șerpii nu agreează merele).

Trupul devine în timp o sculă ce se adaptează "nevoilor meșterului", o sculă care există doar în lumea materială și deci adaptată energiilor în care există. Concret, trupul unui călugăr tibetan va avea o energie diferită de energia trupului unui hoț, dar după moarte ambele trupuri devin "pământ".

E clar, totul e energie. Trupul este o formă de energie joasă, de aceea ochiul nostru o poate identifica. Tot ce e în jurul nostru e energie sub diferite densități și frecvențe. Prin acțiunile noastre, dăm posibilitatea trupului să își ridice frecvența sa și astfel acesta va da posibilitatea sufletului și spiritului să evolueze.

Un suflet în evoluție nu poate rezona cu un trup involuat, de aceea între trup și suflet există o permanentă conlucrare. Nu ai să vezi un preot furând din cutia milei, asta teoretic vorbind. Asta nu datorită faptului că îl oprește dogma la care a subscris, ci datorită frecvenței ridicate a trupului său, care nu e compatibilă cu o asemenea acțiune. Aici nu vorbim de excepții, care de altfel întăresc regula. De ce vorbesc de posibila existență a unor excepții, asta pentru că, după părerea mea, preoția a devenit o meserie pentru mulți dintre cei care o practică, meserie ce ar trebui înscrisă în codurile CAEN. 80% dintre actualii preoți au devenit funcționari, și doar 20% au rămas duhovnici, asta după analiza făcută de mine în urma unor discuții cu astfel de "funcționari" în sutană.

Că am dreptate, am să vă destăinui o întâmplare a cărui protagonist am fost chiar eu. Eu locuiesc în Curtea de Argeș, aici, la Mănăstire, sunt o parte din moaștele Sf. Filoftea. Zilnic eu îmi fac turul de menținere a formei fizice și merg la Mănăstire, zăbovesc câteva minute la racla cu moaște și mă întorc. Asta înseamnă 8 km de mers pe jos, dus-întors. Cum eu merg zilnic la mănăstire, preoții care sunt de serviciu acolo mă cunosc. Anul acesta, de ziua Sf. Filoftea, merg la Mănăstire, așa cum îmi făcusem obiceiul. Era o coadă imensă la intrare. Cred că erau

cel puțin 200 de persoane venite de prin satele din jur să se închine la moaște. Mă așez disciplinat la coadă și după cam 50 de minute, ajung la raclă. Mă opresc în fața raclei și în minte rememorez clipele petrecute alături de soția mea plecată dintre noi, pe care o chemase și Filofteia. Nu cred că a trecut mai mult de 1 minut de când mă aflam în fața raclei, când preotul care era de serviciu îmi atrage atenția să trec mai repede, căci așteaptă multă lume la rând, iar eu, *oricum tot vin aici în fiecare zi*. Am privit "preotul funcționar" câteva clipe, nu am spus nimic, dar din acel moment am început să mă întreb: oare câți poartă această uniformă fără să aibă chemarea de a fi preot? Întâmplarea aceasta vine ca o dovadă a faptului că trupurile noastre rezonază cu o anumită frecvență ce îi dă posibilitatea posesorului să evolueze. Nu cred că acel preot este altceva decât un funcționar, la fel cum sunt jandarmii, milițienii sau hingherii.

Dar să ne întoarcem la mediul în care "își desfășoară activitatea" trupul nostru. Pământul pe care trăim, paradoxal, este și el o "ființă vie". Este o "ființă" care evoluează și ea. Și el s-a "născut", "trăiește" și, la un moment dat, va "muri". E puțin dificil să acceptăm acest lucru, dar e demonstrat ca fiind real. Destul de des, astronomii noștri ne descriu apariția de stele noi, apărute din conglomerarea prafului stelar, iar altele explodează, dispărând de pe hărțile astrale. Nu e un secret acest lucru. Totul în Univers se "naște", "evoluează" și la un moment dat, "moare".

Ca și alte planete, Pământul nostru este "bombardat" continuu cu energii de o frecvență din ce în ce mai ridicată. Această schimbare continuă face ca și "trupurile" noastre să își desfășoare activitatea în condiții noi. Cum reacționează ele, e lesne de înțeles. Ce observăm în ultima perioadă? Se înmulțesc decesele, mai ales cele care nu se datorează unor morbidități cunoscute. A crescut numărul accidentelor soldate cu decese, a crescut numărul celor care au decedat din cauze necunoscute.

Întrebarea e una firească, ce determină acest val de morți? După părerea mea, există două categorii mari de "trupuri" care părăsesc lumea fizică, și anume:

- cei a căror *trupuri fizice nu se pot adapta cu noile frecvențe care înconjoară pământul, și*
- cei care, subconștient, decid să părăsească lumea materială actuală, pentru a se reîntoarce în alt corp, pentru a ajuta ca civilizația să continue

Deci, trupurile noastre nu sunt decât niște vehicule cu care "navigăm" într-o lume materială în continuă dezvoltare și evoluție.

Un alt unghi de a privi trupul este cel ezoteric. Astfel corpul fizic conține:

- corpul fizic
- corpul eteric,
- corpul astral
- corpul mental

Poate pentru unii din cititorii acestui eseu este, pe de o parte, dificil de a înțelege termenii ezoterici, sau poate pentru alții ceea ce voi scrie despre acest subiect este o abordare blasfemică, ce le poate leza credința proprie. Asumându-mi acest risc, voi încerca să explic totuși aceste noțiuni.

Corpurile energetice sunt și ele apanajul "omului viu". Dincolo de un suflet, fiecare individ are patru corpuri. Aceste corpuri au naturi diferite și sunt alcătuite din "substanțe" distincte, practic energii diferite. Acestea sunt numite corpul fizic, eteric, astral și mental.

Corpul fizic reprezintă o ancoră pentru celelalte trei: corpurile eteric, astral și mental care întrepătrund structura fizică și interferează unele cu celelalte. Cele patru corpuri există în același spațiu, pe diferite frecvențe vibraționale. Ele se întrepătrund și se influențează reciproc

în permanență. Totuși, și în același timp, ele continuă să fie entități separate, care pot fi experimentate de către conștiința noastră ca structuri dependente și totuși separate. Toate cele patru corpuri sunt conectate cu sufletul și primesc de la el putere și viață; fiecare corp reprezintă, de fapt, câte un vehicul pentru suflet.

Corpul fizic este alcătuit din oase, țesuturi, sânge și materie solidă, dar despre el am vorbit deja.

Urmează corpul eteric sau energetic, fiind un pic mai mare decât structura fizică și reprezintă vehiculul pentru forța vieții, fiind cel care vitalizează corpul nostru fizic. Într-un fel, constituie o versiune mai subtilă a corpului fizic, iar cele două sunt complet întrepătrunse.

În acupunctură, conceptul meridianelor este folosit pentru a descrie fluxuri distincte de energie electromagnetică de-a lungul unor linii care conectează diverse organe și părți ale corpului. Acestea sunt fluxuri de energie eterică, având rolul de a vitaliza corpul fizic. La fel cum primele două corpuri sunt strâns întrepătrunse și formează un fel de unitate, la fel și corpurile al treilea și al patrulea funcționează ca un întreg.

Nu e nici-un secret faptul că noi, ca ființe vii, avem în "dotare" o aură energetică, pe care unii oameni o pot vedea, dar oricum ea poate fi fotografiată (fotografia Kirlian). Această aură este o expresie energetică a întregului nostru corp și cuprinde amprenta energetică a fiecărui organ sau stare, fie ea și emoțională. Ați observat că reacția unui câine față de noi este diferită dacă îl privim cu teamă sau cu admirație? Teama sau iubirea, fără să scoatem vreun cuvânt, se reflectă în aura noastră, aură pe care un câine o poate descifra, catalogându-ne ca fiind prieten sau dușman, de unde și reacția lui în raport cu noi. Noi vorbim aici de energii, nu de comportamente materiale.

Al treilea corp este corpul astral, având o natură mai subtilă decât corpul eteric și cel fizic. De obicei, e perceput ca un câmp mult mai larg decât structura fizică. Uneori este descris ca un corp în culori fluide și vii, cu șapte roți amplasate de-a lungul coloanei vertebrale: chakrele. Indiferent de forma pe care o are, corpul astral reprezintă vehiculul în care sunt depozitate imaginile memoriei. Dincolo de asta, este corpul care simte emoțiile. O a treia calitate importantă a corpului astral o constituie conștiința mitică, limbajul său fiind alcătuit din vise și din simboluri.

Corpul mental, al patrulea component, reprezintă corpul structurii. La fel cum diverse părți ale corpului fizic sunt conectate prin "țesătura" corpului eteric, așa și corpul mental oferă corpului astral o structură de bază subtilă. Pentru mulți oameni, cuvântul "mental" este asociat cu capacitatea de a gândi, dar gândirea nu se relaționează doar cu corpul mental. Cea mai bună descriere a corpului mental se referă la o structură care face gândirea posibilă. Să ne închipuim faptul că gândurile noastre sunt ca un păianjen care aleargă pe firele unei plase. "Tiparele" din cadrul plasei determină cum merge păianjenul, respectiv cum se dezvoltă gândurile. Corpul mental nu reprezintă păianjenul, ci plasa, fiind o structură care influențează mișcările gândului, dar fără să-l ghideze activ. La fel cum corpul eteric vitalizează corpul fizic, și îl susține prin structuri și tipare energetice, tot așa și corpul mental este strâns întrepătruns cu corpul astral. E alcătuit din "poteci" și din structuri care determină cursul viselor, al asociațiilor și al gândurilor. Cu toate acestea, capacitatea de a gândi aparține personalității, o entitate de natură foarte diferită de cea a sufletului și a celor patru corpuri.

Când îți rezervi un moment și stai așezat cu ochii închiși, este ușor să trăiești experiența celor patru corpuri. În această poziție simți greutatea propriului corp pe scaun, căldura mâinilor și a picioarelor, umezeala din gură, ba chiar și energia eterică, vibrând subtil în corp, forța vieții din oase, mușchi și din piele. Imagini și amintiri care provin din corpul astral îți trec prin minte, însoțite de gânduri asociate, urmând tiparele și structurile corpului mental, ... și așa participi la prima ta meditație.

Fiecare dintre cele patru corpuri experimentează senzații simultane, care se împletesc într-o experiență unică și coerentă a conștiinței. Lucru posibil, datorită personalității. Aceasta filtrează informațiile și senzațiile de la cele patru corpuri și permite lucrurilor pe care le consideră importante, să se ridice la suprafața conștiinței, informație care pătrunde din patru surse diferite devenind astfel parte dintr-un flux unic de atenție. O astfel de realitate interioară unificată și alcătuită din informații de la cele patru corpuri, determină modul în care noi relaționăm cu lumea din jur. Personalitatea noastră determină ceea ce noi experimentăm ca realitate, ea fiind cea care interpretează evenimentele și lumea din jur.

Personalitatea ghidează conștiința și uneori focalizează toată atenția doar către unul dintre corpuri în loc să filtreze și să amestece într-un întreg senzațiile tuturor celor patru corpuri. Lucrul acesta se întâmplă, de obicei, doar atunci când unul dintre corpuri este extrem de activ sau agitat și traversează experiențe foarte intense.

Imaginează-ți cum e să alergi zece kilometri. După un timp, conștiința se focalizează doar pe corpul fizic. Simți mișcările mușchilor, abia te poți gândi la ceva, nici măcar nu iei în calcul posibilitatea de a te opri sau a continua. Nu există nicio emoție, nicio fantasmă sau vreo altă poveste în minte. Conștientizarea corpului fizic este mult mai ascuțită decât de obicei, dintr-o anumită perspectivă, ... acum ai devenit numai corp fizic. În același fel, personalitatea poate direcționa toată atenția către unul singur dintre celelalte corpuri.

În timpul unor practici meditative, în care corpul fizic este menținut nemișcat timp îndelungat, o persoană poate deveni conștientă de corpul său eteric și de energia sa.

Când conștiința se mută de la corpul fizic la cel eteric, ea experimentează doar un câmp vibrațional, în care este imposibil de diferențiat diferitele părți ale corpului fizic.

Experimentarea corpului eteric modifică experiențele spațiului interior. De remarcat e faptul că nu se poate defini în niciun fel spațiul dintre două degete sau cel dintre vârful capului și tălpile picioarelor, experiența mărimilor fizice ne existând în corpul eteric. Totul este resimțit fie ca foarte mare, fie ca foarte mic, iar uneori nu e posibil de diferențiat nici măcar aceste concepte.

Un exercițiu foarte simplu, care îi conduce pe mulți oameni la experimentarea corpului eteric, îl reprezintă mișcarea extrem de încetă a unuia dintre brațe. Dacă vrei să încerci, așază-te într-o poziție relaxată și închide ochii. Pune-ți mâna dreaptă pe genunchi. Apoi, exersează mișcarea mâinii către umărul stâng într-o secundă sau o secundă și jumătate. După asta, asază mâna pe genunchi și fă aceeași mișcare, dar să-ți ia cel puțin o oră. Mișcarea trebuie să fie atât de încetă, încât să nu poți să-ți dai seama dacă te miști sau nu – totuși, intenția de a-ți mișca brațul este prezentă tot timpul. Mulți oameni care fac acest exercițiu experimentează tot felul de schimbări în modul în care își percep brațul, iar în cele din urmă, acesta nu mai poate fi simțit deloc. Experiența este doar a unui câmp de energie. Adesea, nu doar senzația brațului se modifică, ci conștiința întregului corp trece în senzația nefamiliară a corpului eteric.

Atenția mai poate fi comutată complet asupra corpului astral; asta se întâmplă, de exemplu, în timpul unor transe hipnotice. Cineva care este hipnotizat se poate retrage complet într-o lume interioară plină de amintiri, imagini și mituri și poate experimenta pierderea completă a simțului corpului fizic și al mediului material înconjurător.

Senzația familiară a visatului cu ochii deschiși înseamnă, de asemenea, că atenția se retrage în corpul astral. De exemplu, te poți „trezi” în mediul fizic după ce ai fost pierdut în gânduri și imagini, fiind cu o carte în mână, pe care o citeai, așteptând culoarea verde a semaforului sau stând la fereastră și privind grădina. În cele din urmă, conștiința poate fi comutată și către o experiență a corpului mental, dar asta e greu de descris. Atunci când conștiința este focalizată complet asupra sa, aceasta se află scufundată într-o lume a tiparelor mentale, context fără conținut, aspect dificil de pus în cuvinte. O astfel de experiență este foarte rară și trăită, de

obicei, de oameni cu un antrenament îndelungat în practicile spirituale de concentrare, sau se poate întâmpla accidental celor aflați sub influența unor droguri puternice.

Poate vi se pare că am deviat de la subiectul propus discuției, dar nu e așa. Pentru a afla răspunsul la întrebarea: "Suntem oare chiar muritori", trebuie să știm de fapt ce rămâne la cimitir și ce merge mai departe, unde și pentru cât timp. De fapt capitolul din cartea Sf. Petru care ne privește o purtăm cu noi, fapt ce ușurează enorm munca Sf. Petru de arhivar al faptelor noastre, dar despre asta mai târziu.

Să ne ocupăm acum și de cealaltă componentă a noastră ca ființă, sufletul.

Ce este sufletul?

Să ne ocupăm puțin și de o componentă a ceea ce constituie unitatea denumită "om", componentă destul de greu descifrat pentru cineva care a acceptat încredințarea religioasă, indiferent de sursa doctrinară.

Am arătat anterior că sufletul are la rândul său trei componente:

- sufletul senzației
- sufletul rațiunii
- sufletul conștienței

Întrebarea ce stă pe buzele multor oameni este: sufletul există cu adevărat?

Problema se complică dacă privim problema în extenso. Scepticii neagă existența lui, și pe bună dreptate.

Gândirea religioasă (în general) spune că sufletul care părăsește corpul la moartea fizică a unui om nu este egal cu cel pe care îl primim la naștere. După părerea mea, această logică e total greșită. Dacă ar fi așa ar fi vai de capul Sf. Petru cu atâtea suflete în așteptarea "Judecării de apoi". Nu ar fi exclus să asistăm la un moment dat la un blocaj generat de sufletele situate în "standby".

Interesantă este percepția asupra sufletului oglindită din Cartea Morților, carte scrisă cu 1500 de ani înainte de Hristos. Egiptenii spun că după moarte sufletul omului se desprinde de trup și este atras de lumina solară. Are loc o contopire cu lumina, proces absolut necesar pentru a învinge pericolele ce vor fi întâlnite în Împărăția Morților. Identificarea cu Lumina este absolut necesară deoarece este singura cale de a învinge tenebrele.

Toți cei aflați în starea de moarte aparentă susțin că au văzut o lumină, o lumină puternică. Am menționat aici "moarte aparentă", deoarece evit să folosesc termenul de "moarte clinică" – ce înseamnă "moarte pe bune", însă, nu-i așa.

Niciun popor nu a fost preocupat de moarte și de ceea ce se întâmplă după ce mori, precum egiptenii. Toate religiile nu au făcut decât să preia teoriile egiptene. S-ar părea că nici nu au avut ce să completeze. Doar personajele sunt schimbate. Când e vorba despre moarte și ritualuri nu sunt contraziceri. Creștinii, iudeii, mithraiștii nu acordă "asistență teologică" unui sinucigaș!!!! Toți au preluat asta de la egipteni.

Toți cei care s-au aflat în situația de moarte aparentă spun că erau atrași de lumină. Nu cred că atunci când se puneau bazele gândirii religioase, oamenii știau că lumina avea o dublă componentă (energie și materie). Sufletul reprezintă esența non-materială a unei persoane vi. Mulți filozofi sau sisteme spirituale încearcă să explice ce este aceasta. Unele sisteme de

credință susțin că toate lucrurile au suflet, chiar și râurile sau munții. Această credință este numită animism.

Animismul este rezultatul gândirii omului primitiv, din stadiul prereligios timpuriu, manifestat prin personificarea obiectelor și fenomenelor naturii, precum și prin învestirea acestora cu atribute umane.

Omul a dorit întotdeauna să explice fenomenele enigmatice din propria viață, precum somnul, visele, halucinațiile sau bolile. Lucrurile care nu au fost înțelese au dat naștere la credințe precum cea care spune că omul are un suflet autonom care-l poate părăsi temporar (în somn sau în leșin) sau definitiv (prin moarte).

Eu cred că cei care consideră că doar omul are suflet, se înșală. Întreaga natură e "dotată" cu o formă de "suflet", bineînțeles că acesta e specifică unei anumite forme de viață. Dacă nu ar avea suflet, evoluția ar fi imposibilă, deoarece nu ar putea să experimenteze emoții și deci nu ar putea reacționa într-un anumit fel la un anumit eveniment.

Ceea ce vă spun aici este un punct de vedere propriu. Pământul pe care trăim are și el suflet, este o ființă vie care evoluează. A pornit de la starea de praf stelar, s-a concretizat în planetă și la un anumit moment va muri, devenind din nou praf stelar. Între geneză și moarte el evoluează.

Ca și în cazul oamenilor, acesta întâlnește obstacole pe care trebuie să le depășească. Unul dintre aceste obstacole, cu părere de rău, este OMUL, adică noi. Pentru a evolua, și el ca și noi, are nevoie de armonie, ori noi ce facem? Emitem încontinuu energie negativă, sub diverse forme. Dacă pe noi cineva ne "bombardează" cu negativitate, ce facem? Încercăm să îl îndepărtăm din preajma noastră. La fel și Pământul, încearcă să îndepărteze cauzele dizarmoniei. Dacă noi putem ocoli fizic sursa de negativitate, ce poate face Pământul? Păi, va folosi soluțiile specifice lui: cutremure, furtuni, tsunami, incendii, etc. Multă lume denumeste aceste evenimente drept "catastrofe naturale", fără să se considere vinovat de ele.

Dar să revenim la subiect și să ne ocupăm de altă componentă: spiritul.

Ce este spiritul?

Termenii suflet și spirit au fost întotdeauna subiecte care au provocat și provoacă îndelungi discuții în filozofie, literatură și mai ales în religie. Chiar și oamenii de știință s-au aventurat să comenteze semnificația sufletului. Cu toate acestea, sufletul și spiritul sunt adesea considerate a fi același lucru și, prin urmare, ajung să fie utilizați în mod interschimbabil.

Acest lucru ne conduce la următoarea întrebare: "Există vreo diferență între suflet și spirit? Și dacă există o diferență între cei doi termeni, care dintre ele este considerată mai relevantă?"

Indiferent de ce filozofie, literatură, religie sau ce susțin unii oameni de știință acceptăm, ar trebuie să ne întrebăm: "Ce spune Biblia despre asta?" Biblia se referă în mod clar la ambii termeni. Deci, ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre sufletul și spiritul nostru? Și de ce cunoașterea acestui lucru este un factor crucial în progresul nostru spiritual și în relația noastră cu Dumnezeu?

Deci. Sufletul înseamnă „viață” și nu se limitează numai la ființa umană. Este legat de sentimentele, gândirea și viața interioară a oamenilor.

Sufletul este considerat o entitate distinctă care nu este aceeași cu cea a corpului. A fost creat pentru a da viață și poate fi modificat în funcție de gusturile și tendințele fiecărei persoane. Așa cum am menționat, deși este în interiorul corpului, acesta nu face parte din compoziția

sa. Corpul este partea fizică, cea care se epuizează în timp, în timp ce sufletul este partea spirituală a ființelor umane.

În timp ce spiritul este principiul vital al vieții conștiente. Spiritul este ceea ce încurajează corpul să acționeze ca un mediator între trup și suflet.

Spiritul nu este o parte materială a ființei umane, fiind ceva necorporal. În funcție de locul și de caracterul particular prin care se manifestă, se poate vorbi uneori despre „duhuri rele”.

Se consideră spiritul ca fiind motorul care supervizează mișcarea corpului, fiind suflare de viață, o sursă de putere și de control. Când corpul moare, spiritul părăsește corpul, dar spre deosebire de suflet, acesta încetează să mai existe, aceasta ar fi după unii diferența dintre suflet și spirit.

Ce înseamnă sufletul în funcție de religie? El reprezintă nu numai partea imaterială a ființei umane, ci și materialul.

Sfintele Scripturi arată că natura omului este dăunătoare și prin urmare, sufletul său poate fi corupt. În conformitate cu Geneza 35:18 și Ieremia 15: 2, sufletul este îndepărtat la momentul morții fizice.

Ce înseamnă deci spiritul în funcție de religie? „Spiritul” este partea imaterială a ființei umane. Omul are spirit, dar nu este un spirit. Cu toate acestea, în Biblie, cei care cred în Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, se crede că sunt „vii din punct de vedere spiritual” (1 Corinteni 2:11, Evrei 4:12, Iacov 2:26), în mod similar, cei ce nu cred în trinitate sunt „morți spiritual” (Efeseni 2: 1-5, Coloseni 2:13).

Care ar fi deci diferența dintre suflet și spirit? Sufletul este nemuritor, în timp ce spiritul nu este. Sufletul reprezintă ceea ce este cu adevărat persoana, depășește trupul, în timp ce spiritul este un mediator între trup și suflet.

Sufletul este legat de emoții și de viețile altor creaturi, dar spiritul este acea forță care permite corpului să funcționeze pe deplin.

Sufletul și spiritul sunt similare în modul în care sunt folosite în viața spirituală a credinciosului, spun dogmele religioase. Ele sunt diferite însă în referințele lor. În consecință, sufletul este viziunea orizontală a omului cu lumea, spiritul este viziunea verticală a omului cu Dumnezeu.

Este important să fie clar că atât sufletul cât și spiritul sunt imateriale, dar numai spiritul se referă la legătura omului cu Dumnezeu. Sufletul se referă la legătura omului cu lumea.

O Diagramă comparativă, conform cu dogmele religioase, ar trebui să arate ca în tabelul de mai jos:

Suflet	Spirit
Sufletul există datorită energiei pe care o primește de la spirit	Spiritul este fântâna vieții pentru corp și suflet
Sufletul este relația dintre om și lume	Se spune că spiritul este relația dintre om și divinitate
Suflet, se referă la aspectul emoțional al unei persoane	Spirit. se referă la aceea forță necesară pentru funcționarea corpului

Sufletul include gândurile, dorințele, emoțiile etc. ale unei persoane	Spiritul acționează ca un intermediar dintre corp și suflet
Se spune că, sufletul este nemuritor, pentru că părăsește corpul	Se zice ca spiritul moare o dată cu corpul

Tot ce am prezentat până aici sunt punctele de vedere al multor oameni care se consideră experți în domeniu. Eu aş vrea să divaghez puțin de la subiect, și să pun în discuție și un alt mod de a pune în evidență sensul noțiunii de spirit.

La facerea primului om, Creatorul, conform Genezei 2:4-25, spune: *”În ziua când a făcut Domnul Dumnezeu un pământ și ceruri, nu era încă pe pământ niciun copăcel pe câmp și nicio iarbă de pe câmp nu încolțea încă, fiindcă Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ și nu era niciun om ca să lucreze pământul. Ci un abur se ridica de pe pământ și uda toată fața pământului. Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu”.*

Iată cum Creatorul după ce la construit din lut pe Adam, i-a dat viață prin ”implantarea” unei fărâme de divinitate, dotându-l astfel cu spirit, adică făcând din Adam posesorul unui ”spirit Divin”, posesorul de drept al unei ”scânteii Divine”, care îl ridică la rangul de ”Fiu al lui Dumnezeu”.

Dar să vedem ce a făcut Adam după ce a fost ”împroprietărit” cu Eva și ce a făcut Creatorul în continuare. Adam împreună cu Eva au primit ”împuternicire” de la Creator să multiplice creația, și ei s-au conformat, la început din obligație, apoi din plăcere.

Cum Creatorul avea o serie de alte preocupări, a dat posibilitatea Creației să se îngrijească singură de evoluția și perpetuarea sa, astfel că a apărut un ”Ciclu spiral cosmic” capabil să asigure perpetuarea, dar mai ales, evoluția Creației. Ca să fiu clar, Creația nu a constat doar din Adam și Eva, ci și din plante, animale Terra, Univers, etc.

Martinus, un filozof danez, în urma unei ”călătorii” în lumea paralelă, a descris această evoluție ciclică a Creației.

Ciclul spiral cosmic

Unul din simbolurile emblematice ale operei lui Martinus este simbolul nr. 14 - Ciclul spiral cosmic. Este interesant faptul că în concepția lui Martinus, totul e supus evoluției și mai ales, totul este viu.

În momentul în care Divinitatea a creat Universul nostru, s-a plecat de la o ”ființă” vie constituită din minerale, fapt dovedit științific de oamenii de știință care au reușit să surprindă apariția de noi stele. Toate ființele vii fac parte dintr-o eternă cooperare organică organizată ca un ciclu spiral. În fiecare ciclu, ființele experimentează o mișcare de la întuneric sau ignoranță la lumină sau conștiință cosmică și iubire, și apoi la noi experiențe de întuneric și lumină în noi cicluri macrobeing (ființă macro) care asigură spațiu de viață și condiții de viață pentru elementele micro, în spiralele sub ele, în același timp cu ea, întrucât fiecare micro element în sine primește spațiu de locuit din macrobeings, spațiu poziționat în spiralele de deasupra ei. Fiecare

nou ciclu spiral este experimentat ca o nouă variație. Fiecare ființă vie este un element al spiralei.

Principalele detalii ale simbolului sunt:

- Simbolul reprezintă șapte cicluri în spirală cosmică.
- Cel din mijlocul marcat D simbolizează ciclul în care ne aflăm și care constituie mezocosmosul nostru.
- Ciclurile în spirală A - C constituie microcosmosul nostru. Spirala C simbolizează ființele organelor noastre, spirala B ființele noastre celulare și spirala A micro-viețile care sunt descrise drept substanță sau materie.
- Ciclurile în spirală E - G constituie macrocosmosul nostru. Spirala E este domiciliul planetelor, spirală F conține sistemul solar, iar spirală G sistemul galactic.

Ciclurile sunt marcate prin simboluri, plecând de la centru spre exterior. Cum sunt mai dificil de evidențiat aceste micro simboluri, s-a convenit a fi marcate alfabetic, primul ciclu fiind marcat cu litera A, el fiind plasat la centrul spiralei.

Altfel spus, segmentele spiralei pot fi explicate și sub o altă formă, ambele fiind similare ca structură și conținut.

Simbolul prezintă șapte circuite cosmice în spirală. În cadrul fiecărui ciclu, se experimentează cele șase planuri ale vieții și toate contrastele vieții. În acest fel, baza reînnoirii vieții veșnice este formată pentru toate ființele vie.

Câmpurile colorate simbolizează cele șase planuri ale vieții.

Nume	Ciclul spiral
A	ATOM / spirala materiei
B	spirala celulară
C	spirala corporală
D	spirala noastră proprie (Câmpul alb simbolizează zona pe care o percepem în mod normal ca fiind vie.)
E	spirala planetară
F	spirala sistemului solar
G	Vintergatspiralen (spirala sistemului galactic)

Circuitele spiralate sunt interminabile în microcosmos și în macrocosmos și formează o colaborare organică perfectă între toate ființele vie ale universului.

Haide-ți să încercăm să deslușim acest simbol, sub o formă mai accesibilă nouă, cei pentru care descrierea concretă, materială este mai ușor de asimilat.

Ce ne spune simbolul? Ideea de bază este că Dumnezeu / Divinitatea, a creat inițial mineralele din care a creat ulterior ființele regnului vegetal, ulterior regnul animal, și apoi omul.

Dacă ne referim la evoluția din cadrul spiralei B, C, și D vom observa că există o continuitate în evoluția de la organisme mono celulare, la plante, apoi la animale și om. Să ne reamintim de teoria evoluționistă a lui Darwin. El susținea că omul se trage din maimuță, care este practic un animal. Este perfect adevărat, dar acesta a omis un element esențial în cadrul procesului evolutiv, și anume: *”În fiecare ciclu, ființele experimentează o mișcare de la întuneric sau ignoranță la lumină sau conștiință cosmică și iubire, și apoi la noi experiențe de întuneric și lumină în noi cicluri spirală. Fiecare nou ciclu spiral este experimentat ca o nouă variație”*. Cum se poate traduce această frază?

Pentru a vă supune atenției această teorie și din alt punct de vedere, să ne referim la cele prezentate de Rudolf Steiner la CONFERINȚA a III-a (Regnurile naturii • Eurile-grup • Centrul

ființei omenești • Regnurile superioare ale ființelor spirituale - Stuttgart, 6 august 1908). Acesta spunea:

”Să analizăm acum mai îndeaproape Pământul. În lumea vizibilă, suntem înconjurați de ceea ce numim cele patru regnuri ale naturii: regnul mineral, regnul vegetal, regnul animal și omul. Dar omul nu este numai ființa fizică, materială, pe care ne-o arată simțurile, pe care ne-o descrie și ne-o explică știința; el este o ființă complexă, care este alcătuită dintr-un corp fizic, un corp eteric, un corp astral și din Eul său. Dacă însă privim și celelalte regnuri ale naturii, ne dăm seama că aceste noțiuni – corp fizic, corp eteric, corp astral și Eu – li se aplică și lor în egală măsură. Dacă rămânem în limitele fizice, omul este singura ființă terestră căreia îi recunoaștem un Eu; în această lume fizică doar omul posedă un Eu conștient. Nu aceeași situație o au animalele; animalul nu are, ca omul, Eul său în corpul fizic. Dacă comparăm omul cu animalul, putem spune de la început că în timp ce omul este o individualitate, delimitată de învelișul său fizic, care posedă un Eu personal, animalul nu are așa ceva; nu există decât un Eu comun pentru fiecare specie animală. De exemplu, toți leii sau toți urșii au un singur Eu comun și de aceea numim acel Eu animal un Eu-grup. Eul omenesc se manifestă în lumea fizică; cu toate că nu putem să-l vedem cu ochii noștri, el există în fiecare om. La animal situația este diferită; Eul-grup nu se dezvăluie în lumea fizică. Pentru a vă imagina acest Eu-grup închipuiți-vă un zid în care s-ar fi făcut zece orificii. Dacă mă aflu de cealaltă parte a zidului și-mi trec degetele prin aceste orificii, îmi puteți vedea degetele, dar nu mă vedeți pe mine. Vă veți da seama desigur că degetele nu se mișcă singure, ci că trebuie să fie cineva ascuns care determină mișcarea lor, cu alte cuvinte veți bănui existența unei ființe căreia îi aparțin cele zece degete. Această comparație ne face să înțelegem Eul-grup al animalului. Toții leii pe care îi percepem în plan fizic sunt ființe în spatele cărora se află ceva. La fel ca și în cazul celui care își trece degetele prin zid, acel ceva comun tuturor leilor rămâne ascuns, deoarece nu se află în lumea fizică. Eul omului se află în lumea fizică, cel al animalului în lumea astrală. Pentru a reprezenta schematic raportul dintre animal și Eul său, trebuie să stabilim o demarcație între lumea fizică și lumea astrală; în cazul omului, Eul său este aici, în lumea fizică; în cazul animalului, aici nu se află decât corpul fizic, cel eteric și cel astral. Al patrulea element, Eul, nu este în lumea fizică. De la fiecare animal pornește un fel de prelungire până în lumea astrală, unde toate aceste prelungiri se unesc și formează un înveliș, îmbrăcăminte Eului-grup animal, de exemplu Eul-leu. Acest Eu-grup trăiește în plan astral ca o personalitate individuală, ca și Eul uman în plan fizic. În plan astral, cel înzestrat cu clarviziune percepe Eul diverselor animale ca pe ființe individuale care își întind ramificațiile în lumea fizică.”

.....

”Ne punem acum întrebarea: cum vede un clarvăzător Eurile-grup ale animalelor? Clarvăzătorul care privește, de exemplu, un Eu-grup de animale superioare vede un fel de rază luminoasă de-a lungul spinării animalului. Atmosfera noastră nu este străbătută numai de curenții materiali pe care îi cunoaștem, ci prin ea trec în lung și în lat curenți de natură astrală. Clarvăzătorul vede Pământul străbătut de curenți de tot felul, printre care distinge Eurile-grup ale animalelor.

Apare acum a doua întrebare: ființele inferioare, de exemplu plantele, au ceva asemănător unui Eu? Bineînțeles. Pentru un clarvăzător care studiază o plantă, fizicul ei nu este de fapt decât o combinație a corpului fizic cu cel eteric. Să ne imaginăm suprafața pământului, rădăcinile unei plante, tulpina, frunzele și floarea. Ceea ce este aparent în lumea fizică nu are, ca omul, un corp eteric, un corp astral și un Eu, ci numai un corp eteric. Planta nu are corpul astral pe care îl are animalul. Dar de aici nu trebuie să deducem că astralul care ne pătrunde și care acționează și în lumea animală nu are nici o acțiune asupra plantei. Privită de un clarvăzător, planta se vede scaldată de raze care emană din substanța astrală. Aceasta este cea care participă la formarea florii. Creșterea plantei, frunză cu frunză, se face sub influența corpului eteric, dar este încoronată de floarea formată prin acțiunea substanței astrale care o înconjoară.

Clarvăzătorul vede deci că tot ceea ce crește este înconjurat de această substanță astrală. Dar mai există ceva legat de plantă – un Eu. Pentru a sesiza Eul plantei, trebuie să-l căutăm în adâncul Pământului. Acolo se află Eul tuturor plantelor – acesta este un adevăr esențial. Astfel, pe când Eul animalelor înconjoară Pământul, pentru a percepe Eul plantelor trebuie să ne îndreptăm privirile spre centrul Pământului.

Și într-adevăr, atunci când priviri clarvăzătoare pătrund până la această contemplare a plantei, Pământul, care în ochii omului pare că nu este decât o formațiune materială, se transformă într-un organism având în centru Eul; și acest Eu este alcătuit din toate Eurile plantelor. Pământul posedă un Eu care îi dă viață, iar plantele, ca și părul din capul oamenilor, cresc și fac parte dintr-un organism terestru planetar viu. Și atunci când smulgeți o plantă din rădăcină pământul suferă, sufletul-plantă simte durerea. Dimpotrivă, nu trebuie să credem că pământul suferă atunci când culegem flori; situația este contrarie. De exemplu, atunci când se seceră grâul, privirea clarvăzătoare percepe unde de mulțumire care străbat lanul.

Aici nu-și au locul considerații de natură morală. Ați putea întreba de exemplu: este un rău mai mic atunci când un copil culege fără rost tot felul de flori, decât atunci când o plantă este scoasă din rădăcini cu grijă și cu bune intenții? Faptele sunt totuși acestea. Dacă scoateți o plantă din rădăcină, provocați o suferință pământului, în schimb îi faceți bine atunci când tăiați o floare. Căci pământul dăruie cu plăcere ceea ce poartă la suprafață, și atunci când animalele pasc el simte o mulțumire asemănătoare cu cea pe care o simte o vacă când sugă vițelul. Acesta este un fapt ocult. Planta care iese din pământ și este scaldată de o rază astrală reprezintă pentru pământ ceea ce este pentru animale laptele pe care îl dau. Acestea nu sunt simple comparații, ci fapte. Privirea care poate să pătrundă în lumea astrală nu vede totuși Eul plantei; pentru aceasta trebuie să ajungă în lumea vie a Terrei.”

.....
”Eurile-grup ale animalelor se află deci în lumea astrală, pe când Eul plantelor se întâlnește în lumea mamei Gee.

Se pune bineînțeles întrebarea: din ce este alcătuită lumea minerală, cea a pietrelor despre care se spune că sunt moarte? Au și ele un Eu sau corpuri superioare? Piatra nu are în această lume decât un corp fizic. Corpul eteric al mineralului îl înconjoară și-l învâluie din toate părțile. Când luați, de exemplu, un cristal, trebuie să vă imaginați că toată această formă este un vid eteric, și că doar acolo unde nu mai este substanță fizică începe etericul; așa cum planta este scaldată în elementul astral, mineralul este înconjurat de elementul eteric. Acest element eteric își are locul în lumea astrală – luați aminte, în acest caz etericul își are locul în lumea astrală. Situația este mai complicată decât se crede de obicei. Nu trebuie să credem că în lumea astrală totul este astral, tot așa cum nu totul este fizic în lumea fizică. De exemplu, în plan fizic avem corpul eteric, corpul astral și chiar Eul omului. Cel înzestrat cu clarviziune vede corpul eteric al mineralului în lumea astrală.

Deci unde se află corpul astral al mineralului?

El apare ca niște raze cu o formă foarte aparte. Imaginați-vă aceste raze înfipite ca niște ținte în corpul eteric – formațiuni luminoase care se alungesc din ce în ce mai mult și pătrund, ca să zicem așa, în corpul eteric al mineralului. Acestea sunt imaginile radiante de substanță astrală pe care le reflectă fiecare mineral. Aceste imagini nu au margine, căci ele radiază în spațiu spre infinit. Când studiați un cristal, vedeți deci la început spațiul plin de materie fizică; apoi prin clarviziune percepeți o formă fizică scaldată în lumina corpului eteric, în care apar înfipite formațiuni de raze care se întind în toate direcțiile spațiului, prelungindu-se spre infinit. În acest fel, din punctul din spațiu umplut de o materie oarecare privirea voastră are acces spre infinit. Nu există nici un punct din spațiu care să nu aibă raporturi cu întregul Univers. Ca și cum în lumea noastră fiecare ființă ar fi atârnată de mii și mii de fire luminoase de natură spirituală, legături de lumină care se întind în infinitatea spațiului; imaginați-vă că pe măsură ce se prelungesc aceste linii luminoase ajung să conflueze. Și, într-adevăr, atunci când un mineral este analizat prin clarviziune, iată ce zărim: corpul fizic este înconjurat de imaginea luminoasă a

corpului eteric; apoi se văd raze care ies din el și se prelungesc la infinit în spațiu; le vedem cum dispar ca într-o sferă goală pe dinăuntru; fiecare mineral este punctul central al unei astfel de sfere și acestea există peste tot, în întreaga lume. Ele sunt cuprinse unele în altele, și când privirea clarvăzătoare se înalță treptat până la locul unde se unesc toate razele, vede cum din toate punctele spațiului se reflectă razele acestor Euri ale mineralelor. Privirea clarvăzătoare percepe aceste Euri când ajunge în regiunile superioare ale Devachanului (Devachan este considerat locul în care majoritatea sufletelor merg după moarte, unde dorințele sunt mulțumite, corespunzând credinței creștine din ceruri. Cu toate acestea, Devachan este o stare temporară, intermediară de a fi înainte de renașterea sufletului în lumea fizică). *Acolo se găesc ele.*

Să recapitulăm studiul nostru asupra diferitelor regnuri. Eul omului se află în plan fizic, Eul animalului în plan astral, cel al plantei în părțile inferioare ale Devachanului, iar cel al mineralelor în părțile superioare ale Devachanului.

Deci mineralele se află pe Pământ într-o situație opusă celei în care se află omul. Eul omului este închis în corpul său, fiecare om este un centru pentru sine.

Plantele la un loc formează un centru terestru, iar Eurile mineralelor constituie periferia sferei lumesti. De aceea, oriunde se află omul, Eul său este în centru, în timp ce Eul mineralului este pretutindeni la periferie.

Se înțelege acum cu ușurință că sufletul mineralului se găsește în cu totul altă situație decât, de exemplu, sufletul omenesc sau cel animal. Când un mineral este sfărâmat, el nu simte durere, ci dimpotrivă o senzație plăcută; din cariere se desprind curenți de bucurie universală atunci când pietrele sar în bucăți. Dimpotrivă, ați provoca o durere imensă dacă ați încerca să uniți din nou toate bucățile, toate fragmentele. Puteți observa aceasta și în alt mod. Imaginați-vă un pahar cu apă caldă în care se pune sare. Sarea se dizolvă, și materia împreună cu ea, dar se produce o senzație de bunăstare prin separarea părților minerale dizolvate în apă. Dacă apa se răcește, sarea recristalizează; o senzație de durere este legată de acest proces. Inițiatii au știut aceste lucruri și le-au spus întotdeauna oamenilor. Trebuie însă ca oamenii să învețe să le înțeleagă. Unul dintre marii inițiați a spus în această privință o vorbă plină de un sens profund. Gândiți-vă ce a fost Pământul odinioară. Astăzi pășim pe un teren solid, dar n-a fost întotdeauna așa. Când ne întoarcem înapoi în trecutul Pământului, îl găsim din ce în ce mai moale, apoi lichid și chiar gazos. Tot ce este astăzi dur, mineral, s-a cristalizat pornind de la acel lichid. Pentru ca omul să poată merge pe pământ, trebuia ca tot ce era lichid și inconsistent să se solidifice: pentru ca omul să existe, Pământul a trebuit să treacă prin mari suferințe, căci această solidificare a masei terestre a fost însoțită de mari dureri. De aceea Sfântul Pavel ne spune: „Toată creația suspină în dureri, așteptând copilul adoptat“. Deci Pământul a trebuit să se solidifice în dureri și să formeze solul mineral pentru ca omul să fie făcut fiu al lui Dumnezeu.

Dacă omul ar cunoaște așa cum se cuvine scrierile adevăraților inițiați, ar avea un respect nemărginit pentru ei; fiecare rând din Scripturi l-ar copleși de emoție, dacă i-ar înțelege sensul cu ajutorul Științei spirituale. În această expresie: „Toată creația suspină în dureri“ sunt cuprinse mistere cosmice. Bineînțeles că aceste adevăruri nu vor deveni din nou fecunde pentru omenire decât atunci când ele vor pătrunde în simțirea ei. Nu este necesară o idee abstractă, pur intelectuală, asupra lor, ci ele trebuie să fie asimilate, încorporate în cunoașterea adevărată.

Să observăm cum crește planta, protejată de sus de corpul astral și avându-și Eul în centrul Pământului. Ce face corpul astral care învăluie floarea? Acțiunea sa este foarte importantă pentru viața plantei și pentru a înțelege aceasta trebuie să adâncim și mai mult studiul structurii spirituale a existenței noastre terestre.

Am văzut într-o prelegere anterioară că era o vreme când Pământul și Soarele formau un singur corp. Omul exista deja în acele vremuri, dar în condiții total diferite de cele de astăzi; el avea o stare de conștiență clarvăzătoare difuză; organismul său era adaptat la viața de pe această

masă terestră-solară. În zilele noastre, când o rază de soare îi atinge ochiul, omul vede această rază. Adică, el vede raza care vine din exterior, sau mai degrabă vede prin intermediul acelei raze. Dar nu era așa atunci când omul era încă, împreună cu Pământul, în Soare. Atunci el vedea raza de soare, ca să zicem așa, din interior, vedea sufletul pătruns de acea rază - și știți care erau forțele aceluia suflet? Forța care există în raza de soare este aceeași cu cea care străbate corpul vostru astral. Lumina fizică nu este decât corpul exterior al luminii astrale care emană din Soare și de fapt acest element care acoperă planeta este strâns înrudit cu astralul care provine din Soare. Aveți dorințe, voință, pentru că aveți un corp astral – floarea este scaldată de dorința, sentimentul, voința de a aspira, de a atrage sufletul din raza de soare, și, odată cu sufletul, elementul cel mai pur, Eul; prelungirea razei, prin intermediul plantei, ajunge până în centrul pământului. Această acțiune a spiritului razei, care prin intermediul plantei pătrunde în centrul pământului, exprimă activitatea Eului plantei. Așa colaborează spiritul, planta și Soarele. În realitate forțele spirituale pe care le conține Soarele sunt în permanență drenate spre Pământ. De către cine? De către acele corpuri astrale care scaldă floarea, tinzând spre sufletul din raza de soare, aspirându-l cu aviditate și transmițându-l Pământului. Influența razelor de soare în lumea fizică nu este decât un aspect al realității – celălalt este această acțiune intimă asupra plantei a unui element însetat de lumina pe care Soarele o trimite pe Pământ.

E lesne de înțeles acum cum se poate aplica aceasta în practică. Imaginați-vă un om al viitorului care va fi capabil să resimtă față de fiecare plantă acea dorință arzătoare pe care o are aceasta aspirând la sufletul solar. Acest om ar avea, pe o treaptă spirituală superioară, ceea ce posedă, pe o treaptă inferioară, animalul care pe pășune alege plantele care sunt potrivite pentru el și le lasă deoparte pe celelalte. Animalul este condus de un instinct inconștient, dar de fapt de către spiritele superioare. Omul viitorului va alege în mod conștient plantele care îi sunt de folos, nu ca acum, când se gândește ce i-ar putea furniza substanțele favorabile corpului său, ci va exista între el și fiecare plantă în parte o relație vie; el va ști că tot ce au asimilat plantele trece și asupra sa. Hrănirea nu va mai fi considerată o funcție inferioară, sufletul și spiritul său vor participa la acest act, pentru că el va ști că tot ce consumă este forma exterioară a unui suflet. Pentru vremurile noastre, vremuri de tranziție în care oamenii nu cunosc îndeajuns legăturile vii care îi unesc cu lumea, a fost nevoie să se realizeze tot felul de substituite. De ce, în toate timpurile, înțiații au îndemnat pe oameni să se roage înainte de masă? Rugăciunea aceasta nu este nimic altceva decât o mărturie că, prin intermediul hranei, în om se revarsă un element spiritual.

Iată deci cum se pot transforma sentimentele și senzațiile noastre atunci când asimilăm adevărata înțelepciune. Cu o siguranță comparabilă cu ceea ce este, pe o treaptă inferioară, instinctul animalului, omul va ști ceea ce face cu o limpezime luminoasă și strălucitoare; va ști aceasta pentru că va cunoaște sufletul a ceea ce va asimila. Recunoaștem chiar în acest domeniu valoarea practică pe care o va avea Știința spirituală în viitor.

Acum putem privi cu alte sentimente Universul. Pământul nu ne mai apare numai ca o planetă luminată de razele soarelui, el devine o ființă vie care aspiră, prin învelișul astral al plantelor, sufletul solar; vedem că Universul întreg este pătruns de Eul mineralelor – totul este străbătut de suflet și de spirit.”

E foarte interesant de urmărit teoria evoluționistă a lui Rudolf Steiner legată de continuarea evoluției omului, evoluție ce se înscrie în continuare pe spirala evoluției a lui Martinus. Iată ce ne spune Rudolf Steiner despre perspectiva evoluției noastre ca oameni:

”Dar nu se reduce totul la cele patru regnuri naturale: mineral, vegetal, animal și uman. Acestea alcătuiesc ceea ce omul poate vedea în mod normal. Am arătat deja că omul, de exemplu în timpul atlantiților, a fost alături de entități al căror corp cel mai dens era cel eteric. Amintirea acestor vremuri a fost păstrată de mitologiile diverselor popoare, dar acești Zeus, Apolo și alții au fost ființe reale pentru vechii atlantiți; în timpul somnului ei trăiau împreună cu aceștia. Există

în mod real astfel de ființe care nu au coborât până la încarnarea corporală. Putem așadar percepe alte regnuri, superioare omului, dintre care trei ne interesează în mod deosebit. Să folosim pentru ele numele care le-au fost date de esoterismul creștin: regnul care se află în imediată atingere cu omul, cel al îngerilor, ce a fost numit cel al Spiritelor clarobscurului.

Următorul regn, superior celui al îngerilor, numiți în limba greacă Angheloi, este regnul arhanghelilor, Archangeloi sau Spirite ale focului, care preced un alt regn, și mai evoluat, cum este cel al forțelor originare, Archai, Spiritele personalității.

Vom analiza puțin viața acestor trei regnuri situate mai presus de om. Așa cum omul participă la viața plantelor atunci când cultivă pământul, aceste regnuri superioare participă la viața omenească. În prezent omul are un Eu, un corp astral, un corp eteric și un corp fizic. Ce anume asigură continuarea evoluției? Faptul că omul lucrează tot mai mult asupra propriei persoane. Astăzi Eul omului este în mare măsură neputincios față de alte părți din ființa sa. Gândiți-vă că omul de astăzi în general nu este în stare să-și stăpânească pasiunile, ci acestea, deci corpul său astral, sunt cele care îl dirijează. Din acest punct de vedere există deosebiri mari între oameni. Unii sunt supuși în întregime forțelor astrale, pasiunilor lor. Priviți pe sălbaticul care își mănâncă semenul și comparați-l cu europenii civilizați de acum; luați apoi în considerare un om foarte elevat, ca de exemplu Schiller sau Francisco d'Assisi. Vedeți că există o evoluție continuă datorită eforturilor omului care învață să-și stăpânească corpul astral cu ajutorul Eului său.

Va veni o vreme când Eul va domina complet corpul astral, îl va anima, îl va pătrunde. Atunci omul va constitui un element superior, pe care îl numim Manas sau Eul-spirit și care nu este altceva decât corpul astral transformat de către Eu. În fond, corpul astral este alcătuit din două părți, dintre care una s-a transformat deja sub dominația Eului, pe când pe cealaltă Eul nu o stăpânește încă. Aceasta din urmă este încă plină de forțe și instincte inferioare, pe care Eul trebuie să le alunge și să le înlocuiască cu alte forțe. Dar pentru ca aceste forțe inferioare să nu distrugă corpul astral, trebuie ca acesta să fie pătruns, să fie animat de entități superioare care să-l guverneze acum, așa cum o va face omul atunci când va atinge punctul final al evoluției sale. Aceste ființe care au misiunea de a ține în frâu acea parte a corpului astral pe care omul nu o poate stăpâni sunt superioare omului – sunt îngerii sau Spiritele clarobscurului. De fapt, fiecare om se află în grija unui astfel de spirit, care îi conduce corpul acesta astral, și îngerul păzitor nu este rodul unei imaginații copilărești, ci exprimă o înțelepciune profundă.

Acest înger de pază are o misiune importantă. Știm că omul trece prin multe reîncarnări. De la un anumit punct al evoluției începe să primească Eul în sufletul său și să trăiască pentru prima dată cu el pe Pământ. El moare, apoi după un anumit timp se reîncarnează, și astfel urmează reîncarnări după reîncarnări, până în viitorul foarte îndepărtat când evoluția omenirii se va sfârși. După ce va trece prin toate aceste reîncarnări, omul va căpăta în sfârșit capacitatea de a-și stăpâni perfect corpul astral.

Cel puțin în cazul unei evoluții normale, el nu poate ajunge la aceasta fără să fi trecut prin numeroase reîncarnări. Unul dintre spiritele superioare însoțește ființa cea mai intimă a omului care trece din încarnare în încarnare și îl îndrumă să-și îndeplinească misiunea aleasă de el pe Pământ. În realitate lucrurile se petrec ca și cum omul, la începutul peregrinărilor sale pe pământ, și-ar putea ridica privirile spre o ființă sublimă, modelul care îi stăpânește corpul astral și care îi spune: astfel va trebui să fii tu atunci când îți vei fi îndeplinit evoluția terestră. Misiunea îngerilor este să dirijeze încarnările umane. Ca atare, fie că spunem că omul își contemplă Eul său superior, de care trebuie să se apropie tot mai mult, fie că spunem: omul își contemplă îngerul ca pe un model sublim, în fond aceasta reprezintă absolut același lucru.

După aceea, continuându-și opera, omul își va transforma în mod conștient corpul eteric în Buddhi sau Spirit al vieții; în prezent el face acest lucru în mod inconștient. De aceea lumile spirituale superioare trebuie să acționeze în corpul eteric, și această activitate revine Spiritelor focului. Dar corpurile eterice ale oamenilor nu sunt atât de diferențiate individual cum sunt

corpurile astrale. Fiecare om are calitățile și defectele sale, dar în ceea ce privește corpul eteric, aici există o oarecare egalitate; acest lucru se exprimă în calitățile unei rase, ale unui popor. De aceea nu există înger păzitor pentru corpul eteric așa cum există pentru cel astral. Păzitorii popoarelor și raselor sunt spiritele focului. Popoarele și rasele de pe pământul nostru sunt călăuzite în mod colectiv de aceste spirite numite arhangheli sau spirite ale focului. Ochii voștri descoperă acum lucruri care rămân abstracte pentru foarte mulți oameni, dar care sunt absolut concrete pentru cel a cărui privire pătrunde în lumile spirituale.

Când se vorbește despre spiritul sau sufletul unui popor, se consideră că aceasta este numai o formulă abstractă oarecare. Dar pentru un observator ocult situația este alta. Poporul în întregime îi apare ca încadrat într-o substanță spirituală, și această substanță spirituală este corpul unui spirit al focului. Din timpuri imemorabile Pământul nostru este condus și îndrumat, din popor în popor, din rasă în rasă, de către Spiritele focului, care sunt implicate pas cu pas în evoluție și a căror expresie o constituie sufletele popoarelor.

Dar există și altceva, independent de comunități ca poporul sau rasa. Vedeți câte lucruri se detașează de aceste colectivități în epoca noastră. Dacă ne întoarcem cu gândul în secolul XIII, de exemplu, vedem că și atunci s-au ivit mișcări spirituale asemănătoare la toate popoarele europene, depășind sfera spiritelor popoarelor – este așa-numitul „spirit al vremii“. Acest spirit al vremii există în realitate, este corpul unor entități aflate pe o treaptă și mai înaltă, Spiritele personalității, Archai, Spirite ale originilor.

Vedem deci că Pământul nostru este înglobat într-o atmosferă spirituală. Din stratul mineral se ivesc plantele; animalele și omul care pășește pe pământ; acesta la rândul său este înconjurat de entități spirituale: spirite care conduc pe fiecare om în parte, spirite care călăuzesc popoarele și rasele și cele care marchează spiritul timpului dintr-o epocă într-alta.

.....

Am vorbit despre diversele entități spirituale care într-un sens completează regnurile care ne înconjoară în lumea fizică. Am văzut că plantele și chiar pietrele posedă un Eu și un corp astral și privirile spiritului nostru s-au ridicat spre realități care sunt deasupra celor pe care le percepe ochiul fizic și pe care le poate concepe creierul fizic. Am văzut, pe lângă aceasta, că ființe superioare acționează în tot ceea ce înfăptuiește omul în decursul evoluției sale pe pământ și chiar că o ființă de natură superioară intervine în destinul individual al fiecărui om în sensul de a îl ajuta să își ducă la bun sfârșit lecția pe care și-a ales-o înainte de revenirea în viața materială.

Din punctul de vedere al Științei spirituale, orice om, în decursul vieții care se desfășoară între nașterea fizică și moarte, ne apare la început ca stăpân incontestabil atât al lumii sale interioare cât și al acțiunilor și al voinței sale. Dar știm că entitatea sa interioară parcurge numeroase reîncarnări și că în situația normală a evoluției sale actuale omul nu este încă în stare să exercite o influență care să treacă dincolo de întruparea pe care o trăiește; prin urmare este nevoie ca niște ființe să acționeze în el pentru a-i imprima forțe de orientare care să nu se limiteze numai la ceea ce se petrece între naștere și moarte, ci să depășească acest interval și să lege o încarnare de alta. Aceste ființe spirituale, după cum am spus, sunt numite în esoterismul creștin îngeri sau Angheli; pot fi, de asemenea, numite Spirite ale clarobscurului sau, în știința spirituală rosicruciană, Fii ai Vieții. Toate aceste denumiri vor deveni încetul cu încetul mai clare. Am studiat de asemenea modul în care comunitățile umane, rasele și popoarele sunt conduse de spirite pe care le numim Arhangheli sau Spirite ale focului; în sfârșit, ceea ce depășește viața limitată a unui popor, ceea ce se exprimă în spiritul epocii este condus de forțe originare numite și Archai sau Spirite ale personalității, sau după terminologia teosofică Asuras. Astfel, oriunde ne aflăm, entitățile spirituale pătrund în universul nostru și vedem cum regnurilor care ne înconjoară li se adaugă încă trei. Să ne reprezentăm acum care sunt manifestările exterioare ale acestor ființe.

Observarea materială obișnuită a planetei noastre ne arată că ea este alcătuită din pământ, apă, aer și foc. Așa cum știm deja, acestea sunt cele patru stări ale materiei exterioare. Ceea

ce înțelegem în general prin „pământ“ este ceea ce acum este numit „solid“. Tot ceea ce este lichid (nu numai apa, dar chiar și de exemplu, mercurul, este desemnat de termenul de „apă“; aerul se extinde asupra a tot ce este gazos; cât despre ceea ce resimțim că este dotat cu un oarecare grad de căldură, ni-l reprezentăm pătruns de ceea ce numim „căldura substanțială“, care pentru noi nu este o calitate exterioară, ci o prelungire a stărilor fizice la care ne-am referit mai înainte și de care este strâns legată. Acesta este modul în care ne putem reprezenta la început ceea ce ne înconjoară sub aspect material.

Reprezentând o gradație a ființei, pământul sau solidul este o stare mai grosieră decât lichidul, lichidul o stare mai grosieră decât gazul, iar gazul o stare mai grosieră decât căldura. Prin însușirile sale căldura pare a fi o stare intermediară între starea substanțială și radiație. Ca atare, căldura se comportă în unele situații ca o substanță care se poate combina sau nu cu alte substanțe și atunci vorbim de substanțe bune conducătoare de căldură, iar alteori ca radiație, și atunci o găsim ca o componentă a spectrului luminii albe, în domeniul infraroșului.

Or, spiritele pe care le-am amintit mai înainte trăiesc în aceste diverse elemente materiale ca într-un corp exterior. Pentru acela care observă universul cu o privire clarvăzătoare, elementul lichid, și îndeosebi apa, este străbătut și însuflețit nu numai de ființe de natură acvatică, cum ar fi peștii și altele, ci și de entități spirituale, cu toate că lichidul este instabil și incapabil de a păstra vreo formă precisă. Într-adevăr aceste entități sunt întrupate într-o formă fluidă care se modifică neconținut și pe care, prin urmare, ochiul omenesc nu o poate vedea. Aici trăiesc cei pe care i-am numit îngeri sau Spirite ale clarobscurului. Ei au într-adevăr un corp fizic, dar care nu are o consistență bine definită. Atunci când miturile antice și legendele vorbesc de „ființe acvatice“, aceasta nu este fantezie, ci relatarea unui fapt real. În elementul cunoscut sub numele de „aer“, și mai ales în aerul care ne înconjoară, trăiesc entități numite arhangheli. Și nu este numai o legendă ceea ce se povestește, cum că vântul care suflă și formează vârtejuri este manifestarea corporală a acelui regn. Când spunem că îngerii trăiesc în elementul apă, trebuie să adăugăm că este vorba în mod special de acea apă care umple atmosfera sub formă de vapori, care este pulverizată ca o ceață fină în aer; în acest aer, cel înzestrat cu clarviziune percepe prezența corporală a arhanghelilor.

Căldura pe care o simțim în noi este semnul fizic al ființelor pe care le numim Spirite ale personalității sau forțe originare. Vă puteți da seama că nu atât cele patru elemente: pământ, apă, aer și foc sunt cele care alcătuiesc omul, ci îndeosebi ființele pe care le-am numit mai sus. Ele compun corpul uman în aceeași măsură ca și materia; îl pătrund și îl străbat în permanență.

Dar încă nu am epuizat lista ființelor care se ocupă de om. Există unele și mai elevate, care sunt superioare chiar și Spiritelor personalității și a căror acțiune interesează Universul, Pământul și Omul.

Printre acestea se numără, de exemplu, ființele care vin spre noi strălucind în lumină; lumina este pentru noi ceva și mai subtil decât căldura. Peste tot unde se împrășteie raze, întâlnim în lumină veșmântul entităților superioare pe care esoterismul creștin le numește „Puteri“. „Exousiai“; sunt numite de asemenea Spirite ale formei, căci ele dau formă la tot ce ne înconjoară. Peste tot unde vedem lucruri limitate de forme exacte, putem recunoaște activitatea acestor spirite. Am văzut că Spiritele timpului care se manifestă în decursul evoluției terestre sunt dependente de Spiritele personalității; Spiritele formei au de îndeplinit o misiune și mai înaltă. De la începuturile evoluției umane, adică din momentul în care omul a realizat prima sa încarnare, Spiritul timpului s-a transformat neîncetat; noi conducători au apărut din falanga Spiritelor personalității. Dar există ceva care depășește și acțiunea Spiritelor timpului și care se continuă de-a lungul întregii istorii a omenirii. Atunci când omul și-a început misiunea pe pământ, entitățile spirituale au intervenit în omenire și lor le datorăm posibilitatea de a acționa ca oameni pe acest pământ. Aceste spirite, pe care le-am numit Spirite ale formei, dirijează de la începutul misiunii terestre ansamblul tuturor acțiunilor celorlalte entități: Spiritele personalității care trăiesc în Spiritul timpului, Arhangheli colectivităților și îngerii fiecărui individ. Aceste Puteri

au avut drept sarcină să vegheze asupra misiunii terestre în ansamblul ei; sarcina lor privește întreaga planetă.

Întâlnim aceste Puteri sau Spirite ale formei atunci când ne ridicăm deasupra Spiritului timpului până la Spiritul întregii omeniri.

Știți desigur că planeta terestră este supusă, ca și omul, legii reîncarnării. Pământul nostru a trecut odinioară printr-o etapă pe care o numim vechea Lună. Misiunea terestră nu se realiza atunci în aceeași formă ca cea în care se face astăzi pe Pământul propriu-zis. Luna a avut o altă misiune, căci fiecărei stări planetare îi corespunde în Cosmos o misiune aparte; nimic nu se repetă în același fel, totul este supus evoluției.

Odinioară, în vremea acelei încarnări a Pământului pe care o numim vechea Lună, Spiritele mișcării, Dynamis sau Virtuții, în sensul esoterismului creștin au avut o sarcină analoagă cu cea pe care o au pe pământ Spiritele formei.

Să mergem și mai mult în urmă pe scara evoluției, până la starea planetară care a precedat vechea Lună - străvechea stare solară, care nu are nimic comun cu soarele pe care îl vedem astăzi pe cer. Era guvernat de entități, așa cum sunt Spiritele formei pe Pământ și Spiritele mișcării pe Lună. Esoterismul creștin le desemnează prin numele de Kyriotetes sau Dominante; acestea sunt Spiritele înțelepciunii. Ele au domnit pe vechiul Soare. Ajungem acum la cea mai veche stare planetară, la vechiul Saturn. Ființele care au dominat acolo sunt cele pe care le numim Tronuri sau Spirite ale voinței. Ne-am apropiat astfel din treaptă în treaptă de ființe spirituale care dirijează nu numai ceea ce se transformă, ca Spiritul timpului, ci a căror misiune privește un astru în ansamblu și nu se schimbă decât atunci când se trece de la o planetă la alta.

Tronurile, Spiritele înțelepciunii, Spiritele mișcării și Spiritele formei sunt încă într-un contact permanent, strâns cu noi, cu toate că această uniune este mai puțin intimă și mai puțin tangibilă direct față de cea care ne leagă de entități spirituale de natură mai puțin elevată.

Vom încerca să ilustrăm printr-un exemplu modul în care acționează aceste entități în evoluția planetei noastre. Dar pentru aceasta va trebui mai înainte să facem unele considerații privind evoluția pe care o parcurg Îngerii, Arhanghelii și Spiritele personalității. Toate acestea sunt superioare omului actual. Dar va veni vremea când și omul va atinge grade superioare ale evoluției. Când va avea loc următoarea încarnare a Pământului nostru, în stadiul Jupiter, omul va ajunge la nivelul pe care astăzi îl ocupă îngerii, căci el evoluează neîncetat spre grade de perfecțiune tot mai înalte. Același lucru s-a întâmplat cu celelalte entități; ele nu au fost dintotdeauna ceea ce sunt astăzi și au trecut și ele prin stadii inferioare. De exemplu, îngerii au străbătut în trecut stadiul de om, care este stadiul nostru pe Pământ; pentru ei aceasta s-a petrecut pe vechea Lună, și dacă au devenit ceea ce sunt acum, aceasta s-a realizat ca urmare a efortului depus de ei înșiși.

Arhanghelii sau Spiritele focului au trecut de asemenea prin stadiul lor omenesc, pe vechiul Soare; ei erau pe atunci în stadiul în care suntem noi acum, păstrând proporțiile; acum ei sunt cu două etape înaintea noastră. Cât despre Spiritele personalității, ele au cunoscut un stadiu omenesc pe vechiul Saturn. Erau cu un grad deasupra ființelor care au străbătut acest stadiu pe vechiul Soare, iar astăzi sunt cu trei etape mai avansate decât omenirea de pe Pământ.

Spiritele formei, Puterile, care ne apar ca ființe de o elevație sublimă, și-au săvârșit stadiul omenesc într-un trecut inimaginabil de îndepărtat; atunci când a început prima încarnare a Pământului nostru în stadiul pe care îl numim vechiul Saturn, ele terminaseră deja această evoluție omenească. Pe această cale putem măsura cât de elevate trebuie să fie sentimentele noastre când ne ridicăm privirile spre aceste Ființe spirituale. Totuși și acestea se supun legii evoluției, și cu toate că încă de pe vremea vechiului Saturn erau mai avansate decât este astăzi omul de pe Terra, ele n-au încetat să-și continue evoluția din treaptă în treaptă, în decursul

încarnărilor planetare ale Soarelui, Lunii și în stadiul actual. Astfel ele au ajuns la un grad de perfecțiune atât de sublim, încât câmpul lor de acțiune a atins momentul în care nu mai au nevoie de o planetă pentru a-și găsi substanțele prin care pot exista. Căci dacă, într-un anumit sens, toate celelalte entități au nevoie de planeta noastră: îngerii de apă, arhanghelii de aer și Spiritele personalității de foc, Spiritele formeii deja nu mai au nevoie de starea noastră planetară. Au avut nevoie de un alt lăcaș, atunci când Pământul nostru și-a început evoluția, și acesta este motivul pentru care s-au despărțit de el.

V-am spus că a fost o vreme când globul pământesc și Soarele nu formau decât un singur corp. Spiritele formeii, în acea vreme, erau unite încă cu Pământul; dar ca urmare a perfecțiunii pe care au dobândit-o au avut nevoie de o substanță mai subtilă decât cea pe care le-o putea oferi Pământul. Prin urmare ele au extras de pe Pământ elementele și ființele cele mai subtile și se poate spune că în acest mod s-a făcut desprinderea Soarelui. Acesta este motivul spiritual pentru care Pământul s-a despărțit de Soare. Această separare a corpurilor nu s-a produs numai datorită presiunii mecanice a unei explozii a materiei, ci și sub acțiunea unor entități spirituale: Spiritele formeii au retras de pe Pământ elementele subtile și în urma acestui fapt s-a născut globul solar, care de atunci își îndreaptă din afară lumina către Pământ. Prin razele de soare se revarsă asupra noastră natura spirituală a Puterilor, de aceea v-am spus mai înainte că lumina este veșmântul acestor Puteri. Atunci când, cunoscând Știința spirituală, ne ridicăm privirile către Soare și vedem această lumină limpede ale cărei raze coboară către noi, recunoaștem în ea veșmântul spiritelor care-și îndreaptă forțele spre pământ pentru a ajuta și călăuzi misiunea pământească.

Dacă înțelegem că separările care s-au produs în Univers sunt determinate de entitățile spirituale care acționează asupra materiei, ni se clarifică și un alt fapt care altfel este greu de explicat. Știți că știința consideră că întregul nostru sistem solar a ieșit dintr-un fel de nebuloasă primitivă. Această teorie a lui Kant și Laplace a fost modificată de unii savanți ca Arrhenius, dar nu aceasta ne interesează în momentul de față. Să pornim de la teoria acceptată în general, după care aștrii care alcătuiesc sistemul solar s-au născut din condensarea unei nebuloase primitive; aceasta, intrând într-o mișcare de rotație, s-a fragmentat și așa s-a produs separarea Soarelui și a celorlalte planete. Învățătura Științei spirituale nu vine în contradicție în nici un fel cu această ipoteză științifică. Dacă cineva ar fi fost martor la ceea ce s-a petrecut în spațiul cosmic timp de milioane de ani și ar fi urmărit cum s-a diferențiat acea nebuloasă primitivă, dând naștere planetelor actuale, imaginea pe care ar fi avut-o n-ar fi fost prea diferită de cea descrisă de ipoteza științifică. Dar să analizăm cum percepe clarvăzătorul acea nebuloasă originară.

Și el vede un glob enorm, alcătuit dintr-o substanță foarte subtilă în care nu se pot distinge încă nici Soarele, nici Pământul, nici Jupiter, dar pentru el această nebuloasă nu apare din ceva necunoscut, ea are un trecut care ajunge până la vechea Lună, astrul care a precedat sistemul nostru terestru. Trebuie să ne imaginăm că vechea Lună, la fel ca și Pământul nostru, a fost un corp ceresc care s-a încheiat, dacă se poate zice așa, printr-o stare finală de spiritualizare. Ceea ce atunci căpătase o oarecare diferențiere a fost într-un fel amestecat din nou și și-a pierdut individualitatea într-o stare de nediferențiere. Apoi acel glob unic a intrat într-un fel de somn cosmic de unde a ieșit din nou la lumină atunci când din sânul Cosmosului a apărut acel glob de eter nebulos care reprezintă reîncarnarea vechii Luni. Pentru noi acel glob primitiv nu este numai o masă materială, noi vedem trăind în el într-un mod deosebit puternicele entități ale Spiritelor mișcării, Spiritelor formeii și altele. Omul nu exista atunci decât în stare de germen, căci pe Lună el nu avea încă acel Eu pe care l-a primit numai pe Pământ. Dar toate entitățile spirituale care atinseseră deja un oarecare grad de evoluție erau legate strâns de acea nebuloasă originară.

Cum procedează cel care vrea să explice printr-o ipoteză fizică, materialistă, în ce mod s-a născut sistemul nostru solar din acea nebuloasă? Adesea în școli, pentru a ilustra această evoluție, se recurge la următoarea experiență: se dă drumul la o picătură de ulei într-un lichid cu

aceeași densitate, căruia i se imprimă o mișcare de rotație cu ajutorul unui mecanism foarte simplu; se poate vedea cum bula de ulei se aplatizează și din ea se desprind mici picături care formează tot atâtea globulețe care continuă să se învârtă în jurul primei picături. Astfel se reconstituie în mic, prin rotație, un fel de sistem planetar. Această experiență are o forță de sugestie foarte mare. Cum să nu-ți închipui că același lucru s-a petrecut în Univers?

Deci se poate literalmente vedea că prin rotație poate apărea un sistem de planete. Dar se uită un lucru, pe care adesea este foarte frumos să-l uităm, dar nu și în acest caz: ne uităm pe noi înșine. Dacă n-ar învârti cineva axa care permite realizarea experienței, sistemul planetar nu s-ar naște. Este un caz frecvent pentru gândirea materialistă, care nu vede niciodată decât o jumătate a lucrurilor. Dacă am gândi riguros și logic, am fi siliți să admitem că există un uriaș care pune în mișcare în spațiul universal, axa de rotație. Bineînțeles că nu există un astfel de uriaș în spațiu, dar există altceva. Nebuloasa universală nu este formată numai din materie, ea este străbătută și spiritualizată de acele entități despre care am vorbit; dorințele și aspirațiile lor, de natură diferită, sunt cele care vor da materiei forme de viață de asemenea diferite. Și din cauza lor se produc separări în funcție de starea lor de maturitate și de aceea, de exemplu, cele mai elevate dintre ele se desprind odată cu Soarele, în timp ce acelea care au nevoie de forțele și de substanțele terestre rămân pe Pământ. În această masă primitivă, clocotitoare, toate entitățile spirituale sunt active și organizează, prin desprinderi succesive, sistemul planetar pe care îl cunoaștem în zilele noastre.

Au existat și unele entități care, de exemplu, nu au atins pe deplin scopul pe care și-l propuneau Spiritele forme; ele erau rămase în urmă în evoluție. Prea avansate pentru a locui pe Pământ, nu erau totuși destul de înaintate pentru a se alătura elementelor solare subtile. Printre aceste entități predomină două categorii, a căror influență asupra Pământului o vom analiza. Căci dacă Spiritele forme care se realizaseră perfect își îndreaptă spre noi razele lor și acțiunea lor diriguitoare prin lumina Soarelui, ființele care se află într-un stadiu intermediar influențează de asemenea Pământul, dar dintr-o sferă mai puțin înaltă, cu toate că este superioară celei omenești. Aceste ființe au asimilat substanțele care le erau necesare și au făcut din ele corpuri cerești intermediare între Soare și Pământ, și astfel au apărut între acestea planetele Venus și Mercur. Tot astfel s-au desprins și celelalte planete din sistemul nostru solar, datorită faptului că alte entități le-au creat pentru a constitui câmpul lor de acțiune.

Să mai evocăm o dată epoca în care Soarele tocmai se separase și Pământul rămăsese cu toți germenii care urmau să se dezvolte aici și să dea naștere într-o zi omenirii actuale, care nu exista în acel timp decât într-un stadiu primar. Existau de asemenea germenii a ceea ce a devenit regnul animal și regnul vegetal; acestea trecuseră deja prin încarnările anterioare ale Pământului, dar reapar sub formă de germeni. Să ne ocupăm în primul rând de om.

Atunci când Soarele era încă unit cu Pământul, forțe puternice care emanau de la sublimele entități solare exercitau asupra omului o acțiune care pornea din interiorul astrului. Omul era așa cum îl lăsase evoluția sa lunară; s-ar putea spune că ieșea din găoace și nu era înzestrat, la început, decât cu un corp fizic, un corp eteric și un corp astral. Corpul fizic nu era așa dens ca cel actual, era mai spiritual, mai subtil. Cât despre Eu, acesta nu se formase încă. Dar atunci când Soarele, împreună cu Entitățile solare, au luminat Pământul din afară, pentru om condițiile de pe Pământ s-au schimbat total. Gândiți-vă într-adevăr că atât timp cât Pământul și Soarele fuseseră unite înaltele entități solare fuseseră stânjenite în evoluția lor, ca și în acțiunile lor diriguitoare, de către forțele grosiere ale Pământului. De îndată ce s-au eliberat, ele s-au putut mișca în voie și au putut imprima o cu totul altă cadență evoluției, deoarece nu mai erau îngreunate de masa terestră. Deci ele s-au eliberat de Pământ și prin aceasta au căpătat mai multă forță pentru a exercita din afară o acțiune mai puternică asupra oamenilor. Iar aceștia, care se supuneau acelor spirite atunci când Pământul stânjenea încă acțiunile lor, au acceptat cu atât mai mult acțiunea lor când aceasta a devenit liberă și puternică. Prin aceasta evoluția omenirii s-a accelerat neînchipuit de mult și viața oamenilor pe Pământ ar fi ajuns repede la capăt dacă n-ar fi intervenit altceva.

Unul dintre aceste spirite s-a despărțit împreună cu cetele sale din comunitatea entităților din care făcea parte și a rămas unit cu Pământul. A fost însărcinat cu misiunea de a ține în frâu și de a potoli avântul formidabil produs de afluxul forțelor solare pentru ca Spiritele soarelui să nu mai fie singurele care să acționeze. Dar dacă acest spirit desprins de celelalte ar fi rămas strâns legat de Pământ, dacă ar fi acționat numai în sânul acestuia, întreaga planetă s-ar fi pietrificat, căci influența acestuia ar fi fost predominantă în mod excesiv. Ce s-a întâmplat? Ducând cu el substanțele și forțele cele mai grosiere, acest spirit a părăsit Pământul. Prin acțiunea lui s-a format Luna actuală. Spiritul formei care a acceptat misiunea de a încetini și a reține avântul prea rapid al evoluției rămâne chiar și acum unit cu Luna.

Evoluția continuă. Pământul și Luna se despart. Ființele pământene suferă în mod special influența a două forțe: cea care vine de la Soare și cea care vine de la Lună. Sub acțiunea celei dintâi viața omului, abia începută, ar ajunge deja la capătul ei. El nu se poate dezvolta decât datorită faptului că forțele Soarelui și cele ale Lunii se contracarează, echilibrându-se reciproc. Omul își are locul său pe Pământ și primește din afară acțiunea spirituală a entităților care îi permit să înfăptuiască în acest loc evoluția sa actuală.

Am văzut că omul este călăuzit de la o încarnare la alta de către îngeri, dar acești îngeri nu sunt independenți în Univers; ei sunt conduși de către Ființele superioare care locuiesc în Soare. Dacă ar acționa numai spiritele solare, viața s-ar concentra într-o singură încarnare; lăsată numai sub acțiunea Lunii, viața nici măcar n-ar mai apărea. Astfel, viața noastră pământeană nu este decât o colaborare; forțele lunare întăresc și formează, în timp ce Soarele topește formele și permite ca ceea ce este durabil să treacă prin reîncarnări. Din punct de vedere spiritual, toate au o misiune în Univers.

Să ne imaginăm, într-o lumină ceva mai concretă, ce s-a petrecut atunci pe Pământ. Știm că omul nu a moștenit de pe vechea Lună decât corpul fizic, corpul eteric și corpul astral. Când Soarele s-a desprins din globul primar, corpul fizic nu ajunsese în punctul în care organele sale de simț să poată percepe obiectele exterioare. Desigur acestea existau din epoca saturniană, dar nu erau dotate încă cu percepții externe. Serviseră pe vechea Lună să producă imaginile pe care le zămislea omul. Imaginați-vă că în acele timpuri lunare un om se apropia de un altul; el nu putea percepe forma sa exterioară. Dar în el se forma un fel de imagine de vis și după formele și culorile acesteia el știa că se află în fața unui dușman și că trebuie să fugă. Aceasta este o conștiință-imagie care stabilește un raport real cu sufletul întregului mediu înconjurător. Conștiința-obiect nu apare pe Pământ decât treptat; chiar atunci când Soarele devenise deja un astru independent, omul încă nu-l putea percepe, îl simțea numai, sub forma visurilor, ca o lumină interioară. El constata într-adevăr, în spiritul și în sufletul său, influența binefăcătoare pe care o exercitau asupra lui Spiritele soarelui. O simțea strălucind în imaginile care populau aura sa. Dar aceasta nu are nici o legătură cu percepția actuală. Vedem deci că a fost o vreme când puterile solare își revărsau lumina asupra omului, dar acesta nu percepea soarele exterior.

Luna s-a separat ceva mai târziu. Doar în momentul când ea s-a despărțit de Pământ omul a putut să capete o conștiință de sine sau cel puțin aceasta a început să se schițeze; atunci el a început să se perceapă ca ființă distinctă de mediul său. Până atunci el se simțea cuprins în sânul celorlalte ființe. De atunci încolo i-a fost posibil să perceapă lumea fizică care îl înconjoară, a început să se ivească conștiința Eului. Puteți să vă dați seama cu ușurință că facultatea de a vedea este strâns legată de conștiința Eului; căci atât timp cât nu te poți distinge pe tine însuși față de mediul înconjurător, nu ești un Eu. De aceea prima licărire de conștiință a Eului coincide cu acel moment al evoluției când ochii omului se deschid spre lumea din afară și când Luna se desprinde de Pământ. Înainte ca Luna să se fi separat de Pământ ea acționa direct asupra forțelor de creștere prezente în fiecare om, de la naștere și până la moarte, așa cum o face și acum, dar din exterior. Dar pentru ca existența omului să nu rămână mărginită numai între naștere și moarte, era nevoie de aportul altor forțe provenite din Soare.

Evoluția pe Pământ a primit astfel acțiunea combinată a forțelor interioare ale Lunii și a forțelor exterioare ale Soarelui. Încercați să vă imaginați acest lucru în mod cât mai expresiv și precis.

În tot intervalul de timp cât, după ce Soarele părăsise Pământul și Luna rămăsese încă unită cu el, omul a perceput prin imagini interioare acțiunea forțelor solare; el a simțit efectul binefăcător al acestor forțe care se uneau pe Pământ cu cele ale Lunii, dându-i alcătuirea sa, dar niciodată n-a putut să le vadă. Dar iată că Luna s-a desprins. Atunci simțurile omului s-au deschis, dar prin acest fapt el a pierdut posibilitatea de a percepe spiritul și sufletul forțelor solare. Gândiți-vă la acel moment când dispăre posibilitatea de a percepe spiritul sub formă de tablouri-imagini și când începe să se ivească percepția exterioară a Soarelui, simțul văzului. De fapt omul nu poate încă să vadă cu adevărat Soarele, căci Pământul este învăluit de o ceață deasă. Totuși, față de clarviziunea sa nebuloasă de altădată, el are capacitatea de a reuși treptat să vadă Soarele exterior prin atmosfera densă. Astfel, înaintând pe calea evoluției, omul a încetat să mai perceapă acțiunea binefăcătoare a Soarelui. Vechii egipteni păstrau amintirea acelei stări și au numit forțele Soarelui, acele raze pure pe care omul le-a perceput odinioară prin clarviziunea sa încețoșată, „Osiris“. Această percepere a lui Osiris a dispărut în vremea când aburii din atmosferă nu permiteau încă să fie văzut prin percepție exterioară. Oamenilor li s-a părut că ce văzuseră ei înainte, murise.

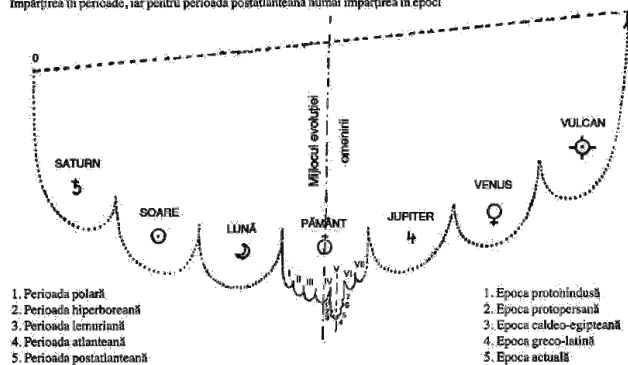
„Osiris a fost ucis de dușmanul său Typhon“. Iar forțele care se desprinseseră ca să formeze Luna, acele forțe de creștere care stăpânesc omul între naștere și moarte, căutau de atunci cu aviditate și nostalgie pe anticul Osiris.

Încetul cu încetul, ceața s-a risipit. Desigur pentru aceasta a trebuit să se scurgă mult timp, până în miezul vremurilor atlantiților. Omul a început să vadă cum apare Soarele, dar nu ca odinioară, când avea o stare de conștiință comună cu Universul; razele de soare pătrundeau acum în ochii fiecărui individ. Și astfel omul a văzut în Soare pe Osiris fragmentat, tăiat în bucăți.

Aceasta este relatarea unui mare eveniment cosmic. Atunci când ne-am încarnat, în timpul Egiptului antic, noi am cunoscut acest eveniment ca o reminiscență. Marii preoți egipteni îl aveau sub ochi și îl înveșmântau în imagini mitice. Ei spuneau: „Atunci când Soarele și Luna și-au luat pentru prima oară locul în Univers, omul se găsea la mijloc, ținut în echilibru între forțele solare și cele lunare“. Înainte ca Luna să se separe, nu exista încă înmulțirea sexuată, ci numai o reproducere virginală. Forțele care guvernau Pământul au trecut din semnul Fecioarei, traversând Balanța, simbolul echilibrului, până în semnul Scorpionului. De aceea marii preoți adăugau: „Atunci când Soarele s-a găsit în semnul Scorpionului, Pământul fiind în cel al Balanței, razele sale au pătruns ca niște suliți, străpungând organele de simț așa cum o face acul scorpionului (acul scorpionului semnifică intervenția exterioară, care aduce un element nou față de vechiul mod de reproducere virginal) și atunci a fost ucis Osiris“. Într-adevăr vedem cum apare în acel moment în omenire nostalgia forței străvechi, căutarea acelei viziuni a lui Osiris.

Vedeți că nu trebuie să căutăm doar un sens astronomic al unui mit ca cel al lui Osiris, ci trebuie să vedem în el rezultatul unei viziuni clarvăzătoare exercitată de vechii preoți ai Egiptului. Ei au intrat în acest mit tot ce știau despre evoluția anterioară a Pământului și a Omului. La baza tuturor acestor mituri se află evenimente care s-au petrecut în mod real în lumile spirituale. Pe un eveniment de acest fel se bazează și mitul lui Osiris.” Rudolf Steiner la CONFERINȚA a III-a (Regnurile naturii • Eurile-grup • Centrul ființei omenești • Regnurile superioare ale ființelor spirituale - Stuttgart, 6 august 1908)

Pentru a nu complica schema, ne-am mărginit să marcăm, pentru evoluția terestră, numai împărțirea în perioade, iar pentru perioada postatlanteană numai împărțirea în epoci

ezoterică care explică evoluția lumii.

Deci cele două teorii nu sunt antagoniste, ci ele se completează fericit, evidențind faptul că nu "am ieșit din spuma mării", ci suntem rezultatul unui lung proces evoluționist, proces care a început cu stadiul de "mineral viu", trecând prin etapa de plantă, apoi de animal și în cele din urmă de om. De remarcat e și faptul că "absolvind" cu bine această stare, nu vom dispărea în "spuma mării", ci ne vom continua evoluția pe alte nivele spirituale ... **căci suntem nemuritori.**

Mai e un lucru de care trebuie să ținem cont: spiritul evoluează, în timp ce corpul fizic se adaptează. Între evoluție și adaptare nu există similitudine. Corpul fizic nu e capabil să evolueze, fiind doar o unealtă de care se folosește spiritul în evoluția sa.

O nouă ipoteză asupra apariției omului de azi ...

Acest capitol nu e o divagație de la subiectul eseului. Nu, dimpotrivă, ne aduce noi argumente în sprijinul "teoriei" că prin "moarte" nu dispărem și nici nu stăm undeva pitiți așteptând momentul când vom fi chemați la audierile premergătoare judecății anunțate de Biserici.

Acum că am descoperit cine suntem și mai ales am aflat cu ce componente am fost dotați încă de la apariția noastră, să încercăm să deslușim cum folosim atributele care ne însoțesc de la naștere (deci de la crearea din "lutul" Terrei) până la moarte (adică reîntoarcerea parțială în "lutul" din care am fost creați).

Deși Biserica e "clară" în ceea ce privește creația, după părerea mea, are unele neclarități, asta datorită faptului că limbajul bisericesc abundă de metafore, care mai de care mai greu de descifrat. Așa că biserica a introdus citatul: "crede și nu cerceta", citat inclus uneori ca îndemn al Bisericii și considerat ca făcând parte din învățăturile creștine, citat ce a stârnit numeroase controverse de-a lungul istoriei.

În timp ce specialiștii în studierea Bibliei și a lucrărilor celor mai importanți reprezentanți ai Creștinismului resping ideea că acest citat ar trebui să facă parte din scriptură, alți autori susțin că în Biblie există numeroase versete al cărui mesaj este asemănător sintagmei „crede și nu cerceta”.

Potrivit istoricilor, citatul îi este atribuit filozofului grec Celsus, care a trăit în secolul al II-lea. În scrierile sale, susțin unii dintre cercetători, Celsus îi acuza pe creștini de manipularea unor oameni simpli și creduli, care pot fi păcăliți ușor. Astfel, spunea el, acestor oameni li se prezenta o religie nouă și atractivă, cu scopul de a-i converti. Deducția făcută de Celsus provine din versetul atribuit lui Ioan (20:29), unde Isus îi spune lui Toma: "Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut".

Chiar dacă, la prima vedere, lungul citat din conferințele lui Rudolf Steiner pare plictisitor, am ales reproducerea în extenso a teoriei sale legate de nașterea și evoluția lumii, teorie care nu e în contradicție cu simbolurile lui Martinus.

Diferența dintre cele două teorii este mai mult legată de modul în care ele sunt expuse spre analiză. Dacă în cazul lui Martinus avem de a face cu un simbol, Steiner descrie cu lux de amănunte procesul, plecând de la știința

Ei da, știm întreaga teorie susținută de biserică, și mai știm că masele cărora li se adresează biserica, nu puteau înțelege anumite adevăruri și de aceea s-a recurs la metafore. Trebuie reținut faptul că eu nu spun că biserica a apelat la minciuni pentru manipulare, nu, dar a spus jumătăți de adevăr, asta pentru că se adresa unui public aflat la început de drum evolutiv.

Pentru a privi și asupra altor teorii referitoare la apariția omului actual, trebuie să subliniem faptul că întregul Univers este cuprins într-un proces continuu evolutiv. Totul evoluează, nimic nu rămâne încremenit în timp.

Plecând de la acest adevăr de netăgăduit în zilele noastre, să ne amintim de "Teoria evoluționistă a speciilor, enunțată de Charles Darwin (1809 – 1882). Ce susținea Darwin? Acesta a observat că toate speciile, indiferent de forma de viață, au evoluat de-a lungul timpului din anumiți strămoși comuni, ca rezultat al unui proces pe care l-a numit „selecție naturală”, toate acestea fiind publicate în cea mai celebra scriere a sa, „Originea speciilor” (1859). Interesantă teorie, dar în totală discordanță cu preceptele bisericilor.

Darwin a fost un materialist convins, și un dialectician spontan, teoriile sale exprimă materialitatea lumii vii și susțin originea animală a omului ("Originea omului și selecția sexuală", 1871). Concepția sa evoluționistă (darwinismul) aflată în contradicție cu teoria fixistă, creaționistă, a avut o mare influență asupra filozofiei cunoașterii. Teoriile lui Darwin stau la baza biologiei moderne, ca o explicație a biodiversității.

Dar și lui Darwin, exponent al curentului materialist ce cuprinsese omenirea în perioada vieții sale, i-a scăpat din vedere o verigă importantă din teoria sa. Acesta nu a putut explica apariția, la trecerea de la o specie la alta, a unor calități naturale pe care strămoșii nu le aveau și care **nu** au cum să apară prin selecție naturală.

Deci e vorba de un fel de update a ceva ce exista. Putea specia în cauză să facă acest lucru? Evident că nu. Specia respectivă putea evolua doar până la limita "competenței" sale evolutive. E clar că este nevoie de "ceva / cineva" care să fie superior speciei respective și care să aprecieze ce noi competențe poate specia respectivă să onoreze într-o viitoare viață materială.

Deci e nevoie de o entitate care să "cântărească" nivelul evolutiv al speciei în analiză și mai ales să construiască pentru aceasta un plan nou evolutiv, o "nouă fișă a postului" care să ajute "candidatul" să își ducă la îndeplinire scenariul ales de acesta. Ei bine, Darwin nu a intuit existența acestei entități, entitate pe care unii o definesc a fi Divinitatea, în timp ce alții o numesc Dumnezeu.

Amendând teoria evoluționistă a lui Darwin, putem intui că evoluționismul speciilor, și implicit apariția omului ar urmări un scenariu foarte aproape de realitate.

Pentru a putea identifica procesul de evoluție al speciilor, să vedem ce au descoperit antropologii:

" Cu cât sunt mai vechi fosilele, cu atât au o organizare și o structură mai simplă, fiind mult diferențiate de urmașii lor de astăzi și, cu cât ne apropiem de timpurile noastre, cu atât aceste caractere vechi dispar și sunt înlocuite cu altele noi care le apropie din ce în ce mai mult de animale actuale. Astfel, fosilele dovedesc succesiunea neîntreruptă a viețuitoarelor și evoluția lor de-a lungul erelor geologice. Ele mai dovedesc că viețuitoarele de astăzi sunt o continuare firească a străvechilor forme care s-au succedat pe planeta noastră de-a lungul milioanele de ani. Fosilele fiind contemporane cu straturile în care se găsesc, ne pot da informații și despre condițiile de viață care au existat în acea vreme, deoarece animalele având plasticitate adaptativă, au recepționat toate transformările geologice și climatologice. Fosilele mai pot sluji și la stabilirea conturului continentelor și mărilor vechi, ajutând la elaborarea hărților paleogeografice.

Cu ajutorul unor fosile se poate determina vârsta relativă a straturilor, deoarece pentru fiecare vreme au corespuns anumite ființe, cu durata de viață limitată, care au devenit azi fosile caracteristice, adică fosile care se găsesc numai în grosimea unui singur strat, dar pe toată întinderea lui, indiferent de variațiile petrografice și de locul unde apar pe Glob. Astfel, se pot identifica straturile de aceeași vârstă, aflate la mari depărtări unele de altele.

Deci cu ajutorul fosilelor putem reconstitui întreaga istorie a scoarței Pământului. Astfel, timpul geologic (imensul timp care s-a scurs de când Pământul a devenit planetă și până în zilele noastre) a fost împărțit în diviziuni geocronologice.

Diviziunile de prim ordin (cele mai mari) au fost numite ere; erele au fost împărțite în perioade, acestea fiind împărțite în diviziuni mai mici numite epoci, iar epocile, la rândul lor, în vârste.

Apariția animalelor pe Terra în ordinea erelor geologice ar fi:

- mai timpuriu: - dezvoltarea Universului și a sistemelor solare
- formarea Sistemului Solar
- dezvoltarea biologică: - formarea Pământului
- formarea scoarței pământești
- formarea atmosferei terestre și a învelișului acvatic
- formarea substanțelor organice
- formarea proteinelor
- apariția vieții (în urmă cu 3000 mil. de ani)
- cu 4600 mil. de ani în urmă: apar primele organisme preistorice mici
- apar primele fosile preistorice de organisme mici
- apariția organismelor preistorice multicelulare
- apariția plantelor preistorice
- cu 2600 de mil. de ani în urmă: apar spongieri
- apar viermii
- apar celenteratele
- apar artropodele

PERIOADA PRECAMBRIANĂ: - a început o dată cu întărirea scoarței terestre și a ținut până la apariția animalelor cu schelet tare.

- geologii o împart în două:
 1. perioada arhaică
 2. perioada proterozoică

PERIOADA PALEOZOICĂ - este împărțită în șase perioade:

1. CAMBRIAN - început în urmă cu 570 mil. de ani
 - apariția algelor
 - primele urme ale plantelor cu vase conducătoare
 - apariția animalelor nevertebrate
 - apariția trilobiților
 - apariția echinodermelor
2. ORDOVICIAN - început în urmă cu 500 mil. de ani
 - apariția peștilor fără mandibule
 - apariția graptoliților
 - apariția celenteratelor
 - apariția artropodelor
 - apariția cefalopodelor
3. SILURIAN - a început în urmă cu 445 mil. de ani

- apariția masivelor de corali
- apariția plantelor de uscat
- apariția primelor animale terestre (artropode)
- apariția primilor pești cu mandibule

4.DEVONIAN - a început cu 395 milioane de ani în urmă

- apariția unor plante superioare
- apariția primelor plante lemnoase
- apariția primelor insecte
- dezvoltarea și diversificarea peștilor
- apariția primilor amfibieni - aveau corpul de un metru lungime, picioare dezvoltate, pentadactile; ei au petrecut multă vreme înotând și vânându-și prada în apă; (preistoricul Ychtiostega fiind unul dintre acestia).
- apariția amfibianului cu numele Diplovertebron, care avea o dimensiune de abia o jumătate de metru. Avea membre bine dezvoltate, dar stătea mai mult în apă, deoarece acolo își găsea hrana.
- apariția amfibienilor Seymouria, amfibieni care prezentau deja caracteristici de reptile. Cercetătorii consideră că aceste animale sunt strămoșii reptilelor. Ei atingeau o lungime de 0,60 m. Aveau dinții ascuțiți ceea ce dovedește că erau răpitoare.

5.CARBONIFER - a început cu 345 de milioane de ani în urmă

- apar primele păduri
- dezvoltarea amfibienilor (amfibienii Seymouria)
- apariția primelor insecte cu aripi. Vegetația densă asigură condiții de viață insectelor, păianjenilor, și altor nevertebrate. Astfel libelula primitivă Meganeura avea o lungime a aripilor de 70 de cm; și ea se hrănea cu artropode mici.
- apariția reptilelor - reptila timpurie, Diadectes, măsura de la nas până la vârful cozii cca. 2 m lungime. Dentiția dovedește că era erbivoră. Picioarele nu erau prea stabile, dar destul de puternice ca să-i susțină greutatea.
- apariția primelor angiosperme.

6.PERMIAN - a început acum 280 de milioane de ani

- apariția reptilelor cu mamele sau reptilelor cu caracter de mamifer. După multe milioane de ani, reptilele au suferit modificări. Li s-a întărit dentiția, picioarele, iar unele specii nu mai aveau tegument cornificat, ci corpul le era acoperit cu păr.
- > Pelycosaurus au fost reptile - "mamifer". S-au împărțit în trei grupe ai căror doi reprezentanți caracteristici au fost Dimetrodon și Varanosarus.
- > Edaphosaurus (șopârta terestră) a fost o reptilă - "mamifer". Ea este strămoșul primelor mamifere. Primele specii erau mici de statură, dar urmașii lor din permian măsurau chiar și peste 3 m înălțime.
- > Scutosaurus era dezvoltat cât un taur. Se caracteriza printr-un corp greu acoperit cu piele groasă, cornoasă, cu aspect de armură, picioare urâte, și un cap aproape nesemnificativ față de corp.
- > Sauroctonus (ucigătorul de șopârle) era o reptilă "mamifer" sălbatică. Dinții ascuțiți duc la concluzia că a fost un animal prădător.

ERA MEZOZOICĂ

Aceasta reprezintă tranziția între lumea vie antică și lumea vie mai evoluată. Lumea vegetală și animală se deosebea esențial de cea din erele anterioare. Mezozoicul a durat cca. 160 mil. de ani. Savantii o împart în 3 perioade:

1.PERIOADA TRIASICA - a început cu 225 mil. de ani în urmă și se caracterizează prin:

- dezvoltarea angiospermelor
- apariția coralilor superiori
- dezvoltarea amoniților

- formarea cefalopodelor cu două branhii
- formarea reptilelor
- apariția primilor batracieni: broaștele au apărut în triasic. Acest Triadobatrachus a fost unul dintre reprezentanții importanți ai batracienilor primitivi.
- apariția primelor mamifere

2.PERIOADA JURASICĂ - a început cu 195 mil. de ani în urmă, fiind caracterizată prin:

- începutul dominației dinozaurilor

Dinozaurul Hypsilophodon era un animal mic de 60 de centimetri. Prin dimensiune putea fi o pradă ușoară pentru carnivori, dar natura i-a înzestrat cu picioare lungi ca să scape prin fugă de urmăritori.

Dinozaurul Polacanthus "cu mai multe coloane vertebrale" se apăra de carnivore cu spinii mari dorsali de pe pielea groasă și cornoasă de pe spate, iar coada formată din plăci osoase devenea periculoasă și astfel le tăia pofta de mâncare.

Stegosaurus (șopârla de acoperiș) era un dinozaurian căruia îi creșteau pe spate plăci osoase mari, iar coada îi era acoperită cu niste spinii ca niste pumnale. Numele acestei reptile primitive se datorește aspectului exterior al plăcilor, de olane de acoperiș.

Ceratopsidele, adică dinozaurii cu corn, îi țineau departe pe atacatori cu ajutorul coarnelor de diferite forme și mărimi, dar înainte de a se încăiera, încercau să la taie cheful de luptă, arătându-și, prin aplecarea capului, plastronul înspăimântător.

Triceratops - acesta cântărea 5 tone. Torosaurus, era un ceratopsid extrem de greu care cântărea 8 ton"

Aceste informații au fost preluate de pe situl: <https://www.scritub.com/biologie/animale/Evolutia-Animalelor-pe-Terra53104415.php>

Ce ne spune această cronologie a existenței vieții pe pământ:

- omul nu a fost primul "creat"
- toate viețuitoarele au urmat un ciclu evolutiv specific speciei
- de fapt, atunci când a fost creat Adam, șarpele era deja vechi locatar în Rai.

Să revenim acum la teoria pe care eu o susțin. Atunci când o anumită entitate dintr-o anumită specie își încheie cu succes planul său evolutiv (plan care se întinde pe mai multe "vieți" succesive), spiritul acesteia revine în "Laboratorul Divin" unde se analizează performanțele sale evolutive și dacă Divinitatea / Dumnezeu, prin "ajutoarele" sale (spirite care au ajuns la cel mai ridicat grad de evoluție – așa numitele spirite albe, care nu se mai reîntorc la reîncarnare) trec la "update" a caracteristicilor spirituale ale candidatului, și astfel se realizează saltul de la o specie la o specie superioară. Candidații ce reușesc testul, primesc și o altă "carcasă" fizică care le dă posibilitatea de a își continua evoluția în noua formă de viață.

Așa s-a întâmplat și cu "strămoșul" omului. Acesta a primit odată cu noua "fișă a postului" și o înfățișare care să îi permită evoluția.

Poate vă întrebați de ce a fost necesară o asemenea "divagație" de la subiect? Ei bine, ea explică de ce moartea nu se rezumă doar la trecerea în neființă a corpului fizic. Omul e complex, iar corpul fizic este doar o unealtă absolut necesară în procesul evolutiv.

Ce se întâmplă cu noi după moartea fizică?

Aici avem de-a face cu o imensă polemică de opinii. Pe de o parte biserica susține un scenariu clar, din punctul lor de vedere (vezi Biblia ca rezultat al "creației" Conciliului de la Niceea din anul 325, conciliu desfășurat sub egida împăratului Constantin), scenariu în care corpul fizic se întoarce în "structura" din care a fost făcut, în timp ce sufletul / spiritul intră într-o stare de

standby, din care va ieși la ”judecata de apoi”. Această stare de standby se va desfășura în rai sau iad, funcție de pilele pe care ”candidatul” le are la Sf. Petru.

O altă teorie, mult mai credibilă susține că într-adevăr, corpul fizic, cel care a jucat doar rolul de vehicul pentru suflet / spirit se întoarce în Pământul din care a fost făcut, în timp ce spiritul se reîntoarce în lumea spiritelor unde își va analiza periplu prin lumea materială, va analiza plusurile și minusurile pe plan evolutiv, va trage concluziile în raport cu planul pe care și l-a propus la anterioara reîncarnare, și își va întocmi un nou plan evolutiv pentru viitoarea revenire în lumea materială.

Deci noțiunea de spirit în standby este doar o invenție a episcopilor ce au avut sarcina de a crea o religie care să împace ”creștinii” cu ”păgânii” din vastul imperiu roman ce începuse să se erodeze de luptele dintre creștinii și păgânii din imperiu, la acea dată.

Dacă e să coroborăm acest scenariu cu evoluționismul lui Darwin, amendat cu noile descoperiri din domeniu, observăm că de fapt moartea nu e altceva decât un nou început pe un nivel evolutiv superior.

Atenție: în evoluția speciilor nu există involuție, ci doar evoluție. E posibil să existe unele mici ”staționări”, dar în nici-un caz nu se poate vorbi de involuție, așa cum susțin budiștii sau hinduiștii.

Să ne temem de moarte?

Valeria Vîrlan, psiholog vine cu o remarcă demnă de meditat asupra ei: ”*Ne temem de moarte direct proporțional cu cât ne temem de viață*”.

În trecut, oamenii nu se teameau de moarte ci o celebrau. Moartea era văzută ca o mare trecere. Omul modern se teme însă de neființă. Strămoșii noștri daci sărbătoreau trecerea în neființă a unui om și se întristau la nașterea cuiva, asta pentru faptul că prin moarte, cei trecuți în neființă se eliberau le chinurile vieții și se reîntorceau acasă la Zamolxis, în timp ce la naștere sufletul respectiv intra în ”iadul” vieții pământene.

Teama de moarte, de altfel, este ”teama-rădăcină” – teama care se află la baza tuturor temerilor noastre. De aceea a lucra cu ea, produce eliberări surprinzătoare în foarte multe planuri.

Însă pentru a lucra cu această teamă e nevoie de mult curaj și de o sinceritate radicală cu noi înșine, pentru a ne putea răspunde la întrebări dure și a ne deschide către o viziune destructurantă a ceea ce numim noi Eul nostru.

Ce temeri sunt înglobate în teama de moarte? Explorând propria teamă de moarte, ca să înțelegem ce anume ne înspăimântă legat de ea, e bine să ne întrebăm:

”De ce îmi e teamă de fapt?

– de necunoscut?

– de lipsa de control?

– că pierd acele lucruri și aspecte de care m-am atașat în viața asta: corpul fizic, de persoanele dragi sau de aspectele materiale?

– de materia care se întoarce în materie și trece printr-un proces inevitabil de degradare?

– de singurătatea mea – pentru că da, între inspirul de la naștere și ultimul expir de la finalul acestei vieți, experimentăm diverse forme de singurătate, însă singurătatea din momentul morții este cu totul altceva.

– teama de neființă și incertitudinea dacă va mai fi ceva după?

– apoi sunt regretele: „că nu am luat totul de la viață”, cum spune cântecul, cu alte cuvinte că nu am trăit suficient clipele cadou din această viață, că nu am apucat să mă împac

cu cineva, că nu i-am spus că îl / o iubesc, că nu am apucat să experimentez diverse lucruri, etc.

Un studiu făcut în urmă cu câțiva ani cu oameni cu boli în fază terminală, aflați la linia de finish a vieții a scos în evidență faptul că în topul regretelor pe patul de moarte se afla regretul, regretul că nu au petrecut suficient timp cu cei dragi și regretul că nu au făcut acel lucru trăznit la care visaseră în secret.

Din timpul vieții trebuie să acceptăm ideea de moarte, dar trebuie să fim convinși de faptul că aceasta nu e un "sfârșit", ci doar un nou "început", un început firesc în evoluția noastră.

Se pare că a fi împăcat cu ideea de moarte presupune să te pregătești pentru ea din timpul vieții, bucurându-te cu nesaț de cadoul vieții și al posibilităților care ți se aștern în față, în fiecare clipă, bucurându-te de ele aici și acum, nu mâine, nu în concendiul viitor, sau după ce îți dai și ultimul examen de specializare, ori ridici casa visurilor tale.

Civilizațiile străvechi onorau moartea și o considerau poate cel mai semnificativ moment al vieții – „marea trecere”, o sărbătoare a trecerii într-o noua etapă și în acest "mindset" își creșteau și copiii, într-o abordare a vieții ciclice: spirala vieții și timpul circular.

Nu mai departe de aici, revin la vechii daci care plângeau când se năștea un copil pentru că întrezăreau frumusețea dar și încercările pe care urma să le parcurgă în călătoria lui pe acest pământ și râdeau și se veseleau când cineva trecea dincolo, pentru că ei „știau” că există ceva mult mai mare după acest eveniment. Pierderea acestui sentiment, raportarea la momentul nașterii și al morții, se datorește religiei, care nu dorea ca omul să știe că e nemuritor, lucru ce aducea gravă atingere țelului bisericilor de a "ține în frâu" masele, de a le supune prin frică.

În trecut, oamenii celebrau moartea și nu se temeau de ea. Omul modern se teme crunt de moarte, pentru că a fost antrenat să se teamă de moarte, dat fiind modul în care este privită moartea de noi, cu teamă și oripilare.

De altfel, dintre toate temerile care compun teama de moarte, cele pe care le regăsim cel mai frecvent la oameni, sunt legate de teama că nu e nimic dincolo, apoi sentimentul de lipsă de control și apoi atașamentele (de corp, materie, oameni).

Făcând iarăși o paralelă: omul străvechi simțea (intuitiv) mai mult de cât gândea, în timp ce omul modern împrumută cunoașterea mentală. Creierul nostru, de altfel, a suferit transformări structurale semnificative, dezvoltând zona cerebrală consacrată minții analitice.

Realitatea este că mintea noastră este veșnic în căutare de probleme, de exemplu, în buddhism este folosit conceptul de "monkey mind" – maimuța nebună care sare din creangă în creangă în căutare de probleme. Este o funcție care ne-a servit ontogenetic, ferindu-ne de pericole reale în zorii omenirii și asigurând supraviețuirea speciei, azi însă reprezintă una dintre sursele marilor suferințe umane.

Realitatea este că, în fiecare seară și de câte ori mergem la culcare, facem un act de mare curaj și încredere, pentru că în esență habar nu avem dacă ziua următoare ne mai trezim. Freud numea somnul "anticamera morții".

Cât despre atașamentul de corpul și lumea materială, de multe ori trăim oniric emoții și stări extatice. Realitatea este că noi toți am avut vise în care am simțit aievea o plajă amplă de emoții intense, poate chiar extatice. Or asta a fost posibil în somn, deci în absența corpului fizic.

Să investim mai mult în suflet decât în trup, asta poate duce la o atenuare a fricii de moarte.

Firește că este important să onorăm trupul, el este templul sufletului nostru și, în general canalul prin care descărcăm informații din spații subtile. Însă e important să învățăm să onorăm templul dar să nu uităm să slăvim Sufletul, pentru care Dumnezeu, sau Creatorul, sau Inteligența Superioară (cum vreți să o numiți) ne-a lăsat ca instrument acest vehicul incredibil de complex.

Procesul de alchimizare a ideii de moarte este unul intim, moartea însăși este unul dintre cele mai intime acte umane. Fiecare rezonază cu anumite abordări în acest proces personal.

O direcție care mi se pare semnificativă este să ne propunem să investim tot mai mult în Suflet și mai puțin în materie. Pentru că în ceea ce investim atenție, energie, timp și așteptări devine foarte important pentru noi în evoluția noastră spirituală. Vedem asta, practic, în viața noastră de zi cu zi: în relații, profesie etc.

Poate că e momentul să investim înțelept energia și atenția noastră pentru a ne asigura că atât viața cât și moartea nu ne mai sperie și nici nu ne împiedică să pășim către marea care există în fiecare dintre noi.

Și de asemenea, cred că e momentul să învățăm să ne bucurăm liber și autentic de acest cadou numit **Viață**, atât cât este, și așa cum este. Copiii noștri ne sunt cei mai buni profesori pentru asta: pentru ei nu există trecut sau viitor, cel mai important este acest ACUM și bogăția din el.

Pentru că realitatea este că ne temem de moarte direct proporțional cu cât ne temem de viață. (<https://www.csid.ro/lifestyle/psihologie-si-cariera/valeria-varlan-psiholog-ne-temem-de-moarte-direct-proportional-cu-cat-ne-temem-de-viata-cum-sa-scapi-de-aceasta-frica-19930075/>)

Reîncarnarea, mit sau adevăr?

Hai să privim pentru început, care e definiția pe care o dă Wikipedia reîncarnării:

”Reîncarnarea (sau reincarnarea) este conceptul filozofic sau religios prin care un aspect al unei ființe vii începe o nouă viață într-un alt corp fizic sau o formă diferită după fiecare moarte biologică. Aceasta mai este numită și renaștere sau transmigrație și face parte din doctrina Saṃsāra a existenței ciclice. Este o temă centrală în toate marile religii indiene, anume budism, hinduism, jainism, și sikhism.

Ideea de reîncarnare se găsește în numeroase culturi antice, și o credință în renaștere / metempsihoză a fost menținută de figuri istorice grecești, precum Pitagora, Socrate și Platon. Este de asemenea o credință comună a diverselor religii străvechi și moderne precum Spiritismul, Teosofia și Eckankar și poate fi regăsită și în multe societăți tribale din jurul lumii, în locuri din Australia, Asia de Est, Siberia și America de Sud”.

Deci după cum se vede, noțiunea de reîncarnare nu e una nouă, ea a existat încă din vechime, dar a fost ”meșteșugit” ștearsă din cotidianul nostru de către forțe manipulative care doreau putere și bogăție prin implementarea voluntară de frici și panici.

Dar hai să vedem cum tratau acest concept budiștii, musulmanii, evreii și creștinii, principalele curente religioase.

Reîncarnarea la budiști și hinduiști

Este într-adevăr foarte dificil chiar și persoanelor cele mai inteligente din această lume să înțeleagă pe deplin înțelesul unor cuvinte precum Religia, Dumnezeu, Păcatul, Dharma, Adharma și alți termeni filozofici și religioși. Dar cele mai complicate și mai subiective dintre ele

sunt "Reîncarnarea" (Punah janama) care înseamnă literalmente "renaștere". Hinduismul și budismul sunt doar două religii de masă din lume care nu numai că menționează în discursul lor religios respectiv reîncarnarea, ci intră în detalii cu privire la reîncarnare sau renaștere. Deși reîncarnarea și renașterea înseamnă literalmente același lucru; "născut din nou", există diferențe considerabile între cele două în ceea ce privește explicațiile în scripturile hinduse și budiste.

Termenul Samsara înseamnă sistemul universal al ciclului de naștere și de moarte, și își găsește loc de primă importanță în Veda, cel mai vechi text religios al Sanatana Dharma, dezvoltat în India cu aproape 1500 – 2000 de ani în urmă. Zeii și zeițele descrise în Sanatana Dharma (cunoscută ca hinduism) se spune că s-au născut din nou și din nou ca Avatare. Ideea subliniată în spatele reîncarnării este aceea că toți, fie că suntem Dumnezeu, Zeița, fie ființa umană ar trebui să se reîncarneze și trebuie să fie răsplătiți sau pedepsiți de atotputernicul (Vidhata) în funcție de acțiunile sale bune sau rele (Karma) din viața anterioară. Faptul că nici măcar Zeii și Zeițele nu sunt cruțați de a fi răspunzători în fața atotputernicului (Vidhata) pentru fapte greșite este un material amplu pentru a măsura gradul de importanță pe care "Reîncarnarea" îl primește în gândurile religioase și filosofice indiene. Deși nu există o referință formală a reîncarnării în creștinism și Islam, așa cum practică majoritatea credincioșilor, există subsecte ale acestor religii de masă, ale căror membrii cred în reîncarnare. Mulți musulmani consideră că Mohamed este reîncarnat în istoricul Muhammad și există credință larg răspândită în creștinism că Isus va reapărea în ziua judecării. Textele evreiești menționează, de asemenea, "ciclul sufletului" sau transmigrația sufletelor. Acest fel de reîncarnare, totuși, nu este o regulă generală, așa cum se găsește în religiile născute în India, cum ar fi hinduismul, budismul și jainismul.

Chiar înainte ca religiile organizate (cu excepția hinduismului) să fi apărut, începând cu budismul, reîncarnarea a dominat gândurile și discuțiile filosofice în Grecia antică, China și America de Sud. Reîncarnarea sau Punah janama este la baza nucleului filozofiei hinduse a credinței. Există o mare dezbatere printre adepții hinduismului în ceea ce privește adevărul în conceptul reîncarnării. Cu toate acestea, este foarte acceptat ca fiind adevărat de către majoritatea hindușilor, și chiar de către unii atești. Hindușii cred că sufletul (Atma) este nedistructibil și etern, el nu poate fi nici distrus și nici creat. Un corp uman este baza pe care sufletul evoluează.

În momentul morții, părăsim corpul vechi și intrăm într-un nou corp, iar o nouă naștere are loc, și același proces merge mai departe. Există o credință puternică în rândul hindușilor că o persoană (chiar și Dumnezeu) este răspunzătoare față de atotputernicul pentru faptele sale greșite și invers recompensată pentru fapte bune în ceea ce privește slujirea pentru om și Dumnezeu. Faptele nu includ numai acțiuni vizibile și cuantificabile, ci și gânduri, credințe, percepții, înțelepciune și ignoranță.

Astfel, o persoană se va reîncarna, nu numai pentru a servi termenul de pedeapsă pentru fapte greșite sau pentru a obține recompense în ceea ce privește o viață fericită, pentru a face lucruri bune pentru omenire sau pentru o încredere neclintită față de Dumnezeu în ultima viață, ci și pentru a împlini dorințe ale inimii neîmplinite într-o viață anterioară. Este larg crezut în hinduism faptul că dragostea dedicată și adâncă pentru o altă ființă umană, fie ea tată, mamă, copil, frate, soră, prieten, partener romantic sau chiar animale de companie, poate fi cauza reîncarnării ființelor umane. Acestea sunt numite Maya (atașament) care leagă ființele umane de Samsara.

Ignoranța este cauza principală a Maya care este dorința materială și atașamentul față de o relație. O ființă umană este eliberată de astfel de Maya cu îndepărtarea unei astfel de ignoranțe, iar emanciparea finală este atinsă și termină ciclul de renaștere. Dorința pentru plăcerea materială și atașamentul față de cei apropiați și cei dragi sunt două lucruri diferite. Ca și dorința de a deveni bogat este o dorință materială, deoarece ar spori plăcerea organelor de simț. Pe de altă parte, atașamentul față de cei apropiați și cei dragi este un concept mai profund despre

Maya, deși plăcerea organelor de simț, cum ar fi ochiul, urechea, atingerea (senzatie) și chiar elementul plăcerii sexuale sunt construcțiile unor astfel de Maya.

Krishna, în învățăturile sale din Gita, una dintre cele mai mari Scripturi hinduse, vorbește despre Purushottama și Sri Ramakrishna, marele sfânt indian, și se referă la același lucru în Kathamrita, pentru a însemna o persoană liberă de orice fel de plăcere senzuală sau atașamentul psihologic față de orice ființă umană vie sau moartă de a fi liberă de reîncarnare și de a obține Moksha (libertatea) prin moarte.

Există situații în mitologia hindusă, în care un rishi (sfânt), Deva (Dumnezeu) sau Avatar (semi-Dumnezeu) blestemă o ființă umană sau dragoni (999) pentru a se reîncarna din nou și din nou datorită unei întâmplări sau a unui incident, asta făcându-se înainte ca cel blestemat să poată primi mântuirea. Motivul unui astfel de blestem ar putea varia de la promiscuitatea sexuală până la rănirea sau uciderea ființelor umane sau a animalelor sau nerespectarea față de cursele pe care viața ni le întinde.

Rebirth, așa cum este postulat în budism, este fundamental diferit de reîncarnarea în hinduism, deși Gaudia Buddha, budistul propagator, s-a inspirat din hinduism pentru a se adânci în acest concept. Ar fi bine să ții cont de faptul că nu a existat nici o religie în acea perioadă. La fel ca hinduismul, filozofia budistă pune, în mare măsură, accentul pe ciclul nașterii. Gautama Shakyamuni s-a născut ca prinț într-o familie regală din Lumbini, în nordul Indiei, acum în Regatul Himalayan Nepal. La o vârstă fragedă, mizeria umană, boala, vârsta înaintată și moartea l-au făcut pe Gautama să aibă o schimbare de paradigmă în el și aceasta a avut loc. Gautama a devenit ascetic și a părăsit palatul pentru a găsi răspunsuri la aceste întrebări profund deranjante. În timp ce căuta adevărul vieții, Gautama a ajuns să-și dea seama de ideea de renaștere. Re-nașterea așa cum este percepută de Buddha și crezută de adepții budismului este fundamental diferită în sensul că budismul nu crede în nici o eternitate și în distrugere a sufletului. Pentru Buddha, cunoașterea renașterii a fost o parte integrantă a lui Nirvana (trezirea spirituală) pe care a obținut-o sub faimosul copac Bodhi din nordul Indiei. În procesul de trezire spirituală, Buddha a spus că a experimentat viețile sale anterioare pe pământ. Budiștii iluminați de învățăturile lui Buddha nu cred că Atma sau sufletul sunt veșnici și că sunt eliberați dintr-un cadavru și intră într-un corp nou-născut, mai degrabă se abonează la ideea că starea de existență a ființelor vii are loc din nou și din nou, și re-nașterea urmează legea relației cauză-efect. Și acest lucru se întâmplă deoarece împrejurările care conduc la naștere apar din nou și din nou.

Se spune că Buddha a atins Nirvana în timpul meditației. Prin Nirvana, Buddha a reușit să se deconecteze de toate atașamentele pământești și, astfel, să fie eliberat de ciclul de renaștere. Potrivit lui Buddha, emanciparea finală se întâmplă atunci când cineva își poate stinge pasiunea arzătoare a dorinței, a geloziei, a urii, a lăcomiei, a iubirii, a afecțiunii și a ignoranței. Aceasta înseamnă că ciclul de pauze de naștere din momentul în care persoana devine absolut eliminată de toate dorințele materiale și psihologice, atrage după sine faptul că motivele de a trăi pe pământ nu mai există. În momentul în care ciclul este rupt, un sentiment de Parama Shanti sau fericirea absolută umple inima, deși literatura budistă este tăcută despre natura unei asemenea fericiri. Budismul nu crede în doctrina hindusă de răsplată sau pedeapsă pentru faptele vieții anterioare. În Veda, găsim texte elaborate cu privire la modalitățile de a atinge Moksha sau realizarea de sine.

Acestea sunt Bhakti Marg sau devotamentul față de Dumnezeu, Gyana Marg sau înțelepciunea, Karma sau acțiunile. Dar budiștii cred că devotamentul față de Dumnezeu nu poate da Nirvana unei persoane. De fapt, Buddha nu a cerut niciodată o susținere totală de la urmașii săi, deoarece nu a considerat că acest lucru este necesar sau suficient pentru a ajunge la Nirvana. Budiștii nu acceptă ideea că sufletul transmigrează dintr-un corp în altul, deoarece nu există sufletul permanent. Mai degrabă cred că trupul și mintea noastre constau în energie și

molecule, care nu se epuizează niciodată. Montate la circumstanța perfectă, acestea încep să funcționeze într-un nou-născut.

Astfel:

1 Hinduismul crede în reîncarnare; Budismul crede în renaștere.

2 Reîncarnarea este asemănătoare cu transmigrarea sufletelor; Renașterea nu este asemănătoare cu transmigrarea sufletului.

3. Reîncarnarea se bazează pe permanență, veșnicie și distrugere a sufletului; Budismul nu crede în nici o astfel de proprietate a sufletului.

4. În hinduism reîncarnarea se întâmplă ca fiecare persoană să-și stabilească contul pentru fapte bune sau rele din viața ulterioară; Re-nașterea în budism nu are nimic de-a face cu faptele ultimei vieți.

5. În hinduism, predarea necontestată a lui Dumnezeu poate ajuta o persoană să se dezlănțuie din lanțul de renaștere; Budismul nu crede că devotamentul față de Dumnezeu poate aduce Nirvana pentru o persoană.

Iată deci cum la 2 religii apărute pe același teritoriu, au divergențe evidente de opinii față de fenomenul de reîncarnare.

Reîncarnarea la musulmani

Coranul, cartea sfântă a Islamului, nu se referă direct la reîncarnare și există doar câteva pasaje care ar putea sugera conceptul de renaștere, ca de pildă următorul:

"Dumnezeu creează ființe și le trimite înapoi, iar și iar, până ce ele se vor reîntoarce la El". Savanți musulmani ortodocși resping, în general, conceptul transmigratiei sufletelor.

Dar secta mistică islamică a sufiților, din Iran, continuă să creadă în învățăturile străvechi despre renaștere, așa cum au fost ele expuse de filozofii mauri și sarazini din școlile de la Bagdad și Cordoba. Sufiții pretind că ar fi singurii păstrători ai filozofiilor ezoterice islamice și susțin că reîncarnarea constituie o doctrină importantă. Poetul sufit Jalalu D-Din Rumi (1207-1273) a scris aceste versuri, adesea citate ca reflectând esența transmigratiei: *„Am murit ca mineral și am devenit o plantă; am murit ca plantă și m-am întrupat într-un animal; am pierit ca animal și am fost om... Voi muri iar, ca om, spre a mă înălța la ceruri, fiind alături de îngeri; dar și de aici voi trece mai departe...”*

Reîncarnarea la evrei

Termenul evreiesc pentru trecerea sufletului după moarte într-o altă formă fizică – umană, animală sau vegetală - este *gilgul neshamot*. Deși la reîncarnare, ca doctrină, teologii și filozofii evrei au renunțat, Karaitii, o sectă iudaică ce respinge rabinismul și talmudismul, predică transmigratia sufletelor. Anan ben David, care a fondat această sectă la Bagdad, pe la 765, spunea că toate sufletele umane au o origine comună, în omul primordial, Adam Kadmon, a cărui esență spirituală trimite scânteii, din care se formează sufletele individuale. Când, ulterior, Adam al Genezei a comis păcatul originar, în Grădina Edenului, căderea sa a produs confuzie între sufletele superioare și cele inferioare, din timpul creației, ceea ce a dus la necesitatea ca fiecare suflet să treacă printr-o serie de reîncarnări. Deși învățăturile lui Anan ben David au fost criticate sever, ca fiind contrare credinței musulmane ortodoxe, gilgul a devenit parte a cabalei, compilația de texte mistice reunite în Spania secolului al XIII-lea. Transmigratia sufletelor este totodată o credință universală în hasidism.

Potrivit lui Alan Uternam, în *Dictionary of Jewish Lore and Legend* (1994), *"transmigratia a dat un nou sens multor aspecte ale vieții... Morțile copiilor mici au fost considerate mai puțin tragice, întrucât s-a crezut că ei au fost pedepsiți pentru păcate trecute și vor renaște, într-o nouă viață. Prozeliții iudaismului au fost considerați a fi suflete de evrei care se reîncarnaseră în trupurile*

unor neevrei. *Transmigrația a permis și perfecționarea treptată a sufletelor individuale, de-a lungul diferitelor existențe*”.

Zohar (termenul evreiesc pentru „splendoare“), principala lucrare a cabalei, descrie realitatea ezoterică aflată dincolo de existența cotidiană și insistă că adevăratul înțeles al Torei rezidă în secretele sale mistice. Deși tradiția îl consideră pe rabinul Simeon ben Jochai (c. 80 d. H.) ca autorul ei, învățații de mai târziu au recunoscut contribuția adusă de rabinul Moise de Leon (1240-1305) și de alți erudiți evrei din secolul al XIII-lea. Zoharul stipulează că, de vreme ce sufletul uman are origini divine, izbăvirea lumii se va produce când fiecare individ va încheia procesul de transmigrație a sufletelor și va completa misiunea de unificare. Fiindcă oamenii nu pot cunoaște planurile Celui Preaînalt în privința fiecărui individ, ei nu știu cum vor fi judecați, atât înainte, cât și după venirea în lume și când vor părăsi această lume. Cum scopul tuturor sufletelor umane este de a reintra în absolutul de unde au izvorât, este necesar ca ele să atingă un nivel de perfecțiune care să le facă demne de reunirea cu Dumnezeu. Dar este imposibil ca o asemenea perfecțiune să fie atinsă într-o singură viață și de aceea sufletele trebuie să-și continue creșterea spirituală pe parcursul mai multor existențe, până să se poată întoarce la divinitate.

Deși studiul cabalei a cunoscut cicluri de popularitate și respect, astăzi reîncarnarea nu este predicată, în general, în niciuna dintre principalele ramuri ale iudaismului – reformat, conservator și ortodox – dar este acceptată de hasidiți. Rabinul Yonassan Gerhsom, un învățat neohasidic, a spus că deși evreii evită să vorbească în public despre experiențele lor spirituale personale, aceasta nu înseamnă că unii dintre ei nu au amintiri din vieți anterioare.

„Există multe învățături despre reîncarnare în misticismul evreu, preciza Gershom. Termenul iudaic gilgul provine din aceeași rădăcină ca și cuvântul „cerc sau ciclu”. Prin urmare, esența sensului său este similară cu idealul Roții Karmice”.

Reîncarnarea la creștini

Reîncarnarea și Ortodoxia - ce pot avea în comun aceste concepte, atât de departe una de cealaltă? Dacă introduceți interogarea „Ortodoxie și reîncarnare” în linia de căutare pe Internet, atunci, ca rezultat, motorul de căutare ne va oferi diverse videoclipuri, într-unul dintre care un preot ortodox oferă răspunsuri la întrebările ascultătorilor care au sunat la studio. Și la întrebarea „despre existența conceptului de ”reîncarnare” în multe religii, acesta răspunde cu un „nu” clar și categoric, argumentând că acest concept este tânăr și practic nu apare în religiile lumii. Dar chiar este așa? Poate greșește?

Dar să revenim la cele prezentate anterior. Transmigrația sufletelor este recunoscută de diferite religii orientale. Acest concept este recunoscut de eschimoși, indienii nord-americani, gnostici, cabaliști, creștini ezoterici. Conceptul de reîncarnare se găsește în budismul chinez, taoismul, shinto și zen. Dintre evrei, ideea transmigrării sufletelor se numește „ilgul” și este populară printre evreii askenazi. Există trei tipuri de reîncarnare în Islam:

- reîncarnarea unui sfânt sau a unui profet;
- întoarcerea după moarte pe Pământ al imamului;
- renașterea sufletului unei persoane obișnuite - toți au chiar proprii termeni specifici.

Și în literatura teologică musulmană, cei care profesează o credință în transmigrația sufletelor sunt numiți tanasuhits. În plus, ideea reîncarnării a fost adoptată de filozofii greci antici, cum ar fi Pitagora, Platon și Socrate. Mișcările filozofice și religioase moderne recunosc, de asemenea, reîncarnarea: Transcendentalismul american, Teosofia, Neopaganismul modern și mișcarea New Age.

Negarea ortodoxiei moderne a renașterii sufletului din exterior pare ciudată. Nu există o idee structurată despre reîncarnare în Biblie, dar în același timp nu există nicio negare a acesteia.

Deși se știe că în creștinismul timpuriu, înainte de 553 (data la care s-a ținut cel de-al cincilea Sinod Ecumenic), a fost prezent un concept apropiat de reîncarnare, și anume „preexistența sufletelor umane”. Origen Adamati, teologul creștin grec, fondatorul filologiei biblice, autorul volumului colosal de lucrări „Hexal”, scris conform Vechiului Testament, a scris următoarele cuvinte: *”sufletele obțin locuri diferite în funcție de păcatele lor. De asemenea, poate cei care, ca să zic așa, mor acolo (în cer), coboară în acest iad, recunoscut ca demn de a locui în diverse locuințe, mai bune sau mai rele, din tot spațiul pământesc și de a se naște din astfel de părinți sau din alți părinți. Deci un israelit ar putea fi cândva printre sciți, iar un egiptean - să meargă în Iudeea ”.*

Reîncarnarea a făcut parte din viziunea asupra lumii a filosofului Philo și a investigat-o în detaliu. El a scris: *„Acele [suflete] care cedează dorinței vieții muritoare se întorc din nou la ea”.* Dar Filon a avut un impact semnificativ asupra dezvoltării creștinismului, iar în ortodoxia modernă este o persoană venerată.

În Vechiul Testament, ideea reîncarnării apare de mai multe ori. De exemplu, în cartea „Eclesiastul” (41: 9) Solomon spune: *„Vai de voi, cei fără de Dumnezeu, care ați respins legea Domnului Suprem! Căci când te vei naște, te vei naște pentru a fi blestemat”.* Probabil, cu aceste cuvinte Solomon confirmă posibilitatea unei alte nașteri pentru om. Vechiul Testament se încheie cu următoarele cuvinte: *„Iată, vă voi trimite pe Ilie, profetul, înainte de venirea zilei Domnului, mare și cumplit”* (Mal. 4: 5). Și apoi, deja în Noul Testament, această profeție se împlineste atunci când Isus, după decapitarea lui Ioan Botezătorul (care, de fapt, a fost predecesorul său și cu a cărei participare a fost martor public destinul mesianic al lui Isus), vorbește cu ucenicii săi și îi întreabă: *„Cum spun scribii că Ilie trebuie să vină primul? Isus le-a răspuns: „Adevărat, Ilie trebuie să vină primul și să aranjeze totul. Dar vă spun că Ilie venise deja și nu l-au recunoscut, ci au făcut cu el așa cum au vrut; deci Fiul omului va suferi de la ei ”.* Atunci ucenicii au înțeles că El le vorbea despre Ioan Botezătorul”(Matei 17: 10-13). Dar Ortodoxia refuză cu încăpățănare să accepte aceste fapte.

Ideea principală a Ortodoxiei moderne este că Iisus pe Calvar a salvat deja pe toți oamenii de păcate și celor care cred în aceasta li se va acorda viața veșnică în paradis. Viața veșnică în Grădina Edenului sau chinul etern în Iad, ambele după expirarea acestei vieți pământești. Este această tranziție de la o formă de existență la alta și o proiecție a reîncarnării? Sau poate Iisus Hristos prin înviere a arătat și oamenilor că după moarte viața continuă din nou?

Una dintre principalele acțiuni pe care Biserica Ortodoxă modernă le îndeplinește este permisiunea, adică iertarea păcatelor, pentru o persoană care s-a pocăit. Dacă Ortodoxia recunoaște deschis ideea reîncarnării, atunci nici această acțiune nu va avea sens. La urma urmei, însăși ideea renașterii pentru o persoană care se află pe calea dezvoltării spirituale nu este altceva decât o lungă cale de evoluție a Sufletului.

Sufletul însuși este responsabil pentru corectarea greșelilor pe care le-a făcut. Nu trebuie să i se ierte păcatele: înțelege perfect că va culege doar ceea ce persoana respectivă ”însămânțează”. Din viață în viață, dobândind experiență, fiecare din noi se ”îmbunătățește” pe sine și se apropie de Atotputernicul. Evanghelia după Matei spune: *„De aceea, fii desăvârșit, așa cum Tatăl tău ceresc este desăvârșit”* (Matei 5:48). Și judecați singur, cum poate un Dumnezeu iubitor, Tatăl tuturor oamenilor, să le ofere copiilor săi o singură șansă, sub forma unei vieți atât de scurte și unice?

Ce se întâmplă cu noi după ce murim?

Poate singurul lucru pe care îl au în comun religiile este că, după ce mori, nu te dezintegrezi în întregime, ci divinitatea are un plan cu sufletul tău. De altfel, există multe religii, cu multe ”adevăruri” despre ce se întâmplă cu tine după ce mori.

Știința are menirea de a explica ce se întâmplă după ce mori, din punct de vedere biologic. Dar potrivit religiei, lucrurile sunt mult mai complexe. În ce privește creștinismul, una dintre cele trei religii monoteiste contemporane, aceasta are două variante după ce mori: rai sau iad, și depinde foarte mult de cum alegi să trăiești cât timp ești în viață. Din spusele preoților, orice păcat poate fi iertat, mai puțin sinuciderea.

Islamul este o religie avraamică, monoteistă, și a doua religie în lume ca număr de adepți, după creștinism. Sensul general al cuvântului Islam este pace și supunere față de Allah. Religia a fost fondată în secolul al VII-lea în Peninsula Arabă, de către profetul Mahomed și este bazată pe textul religios al Coranului.

Musulmanii sunt de părere că Dumnezeu a relevat cuvântul său prin Mohamed și că părți ale Bibliei sau ale Torei au fost pierdute, interpretate greșit ori distorsionate de credincioși, iar Coranul este văzut ca o corectură adusă cărților sfinte iudaice și creștine.

Locurile de veci pentru suflet sunt: tot ladul și Raiul. După ce ai murit, Îngerul morții ia sufletul și îi șoptește decedatului să-și mărturisească credința pentru a trece la judecată. Martirii ajung direct în Rai. Munkar și Nakir, îngerii ce testează credința celor morți, pun cinci întrebări celui decedat, printre care cine este Dumnezeu celui mort, cine este Profetul etc, iar de răspunsurile primite se ține cont soarta decedatului.

În schimb, copiii ajung direct în Rai, iar de soarta femeilor Mohamed aproape că nu se ocupă, iar asta pentru că învățătura lui se adresează, în principal, bărbaților. Până și plăcerile Paradisului sunt descrise după gusturile bărbaților.

Budismul este o religie și o filozofie orientală, bazată pe învățăturile lui Buddha Shakyamuni, un gânditor indian despre care se crede că ar fi trăit între 563 î.Hr și 483 î.Hr. Budismul a suferit numeroase schimbări, iar în prezent este o religie foarte divizată, fără o limbă sacră comună și fără dogmă strictă, formulată clar.

Oricine se trezește din "somnul ignoranței" și experimentează o relație nemijlocită cu realitatea și predică învățăturile sale celuilalt se numește buddha. De altfel, toți budiștii tradiționali sunt de acord că Buddha Shakyamuni nu a fost singurul buddha, crezându-se astfel că au existat mai mulți buddha înaintea lui și că vor mai exista și după.

Astfel, potrivit dogmei budismului, dacă mori te reîncarnezi. Potrivit lui Buddha nu există niciun "Sine" sau suflet veșnic, ci consideră că atât trupul cât și percepțiile, mintea și conștiința nu pot constitui un suflet, o entitate veșnică deoarece sunt într-o permanentă transformare, fiind efemere.

Însă prin moartea omului nu se realizează o distrugere totală a existenței, deoarece karma are efect în viața următoare, după reîncarnare. Dar spre deosebire de hinduism, reîncarnarea budistă nu constă în migrarea sufletului de la un trup mort la viitoarea ființă, ci continuarea de către un individ nou a existenței care până atunci se manifesta în cel decedat, potrivit încărcăturii karmice acumulate.

Hinduismul este reprezentat de credința în Brahman, ființă absolută, creatoare a Universului. Brahman este Sinele Suprem, o realitate infinită, omniprezentă, conștiință și fericire infinită. De altfel, hinduismul prezintă o colecție de mai multe religii, apărând în jurul anului 1.500 î.Hr.

Potrivit acestei religii, sufletul merge după moarte pe una dintre două căi: calea zeilor, a luminii, sau calea strămoșilor, a întunericului. Sufletul intră imediat în flacăra focului, iar de acolo, în zi. Apoi, el intră în an, în Soare, în Lună și în fulger. Iar în fulger există cineva care te conduce la Brahman.

Calea strămoșilor e contrastantă, iar sufletul nu trece prin partea de lumină, ci prin partea de întuneric. El intră în fum, din fum în noapte și de aici în partea friguroasă a anului, când Soarele e în Sud. De aici intră în calea strămoșilor, apoi în spațiu, unde se află Soma, hrana zeilor.

Deci, indiferent ce religie alegem, rezultatul e cam același: "carcasa" devine "pământ", iar restul, funcție de pilele pe care le avem la Sf. Petru, sau similar, ajunge undeva unde "vom da socoteală" și vom fi evaluați. Asta ar părea a fi situația.

În ce constă procesul morții

Moartea este încetarea permanentă a tuturor funcțiilor biologice care susțin un organism viu. Ea se referă atât la un eveniment specific, cât și la o stare permanentă și ireversibilă. Odată cu moartea, se încheie existența unui sistem viu sau, mai larg, a unui sistem organizat funcțional. Moartea nu poate fi definită decât în raport cu definiția vieții, care este, de asemenea, relativ ambiguă, la prima vedere.

În domeniul biologic, moartea (din latinescul mors) poate fi definită negativ, ca încetarea permanentă a tuturor funcțiilor vitale ale ființei vii sau ale organismului viu: deci sfârșitul vieții. Cu toate acestea, nu este ușor să se determine când a avut loc o încetare permanentă a tuturor funcțiilor vitale, deoarece viața și, în consecință, moartea este un fenomen care apare dintr-o structură care este organismul însuși.

Pentru a explica acest lucru cu un exemplu ușor de înțeles referitor la un animal superior, există moduri de moarte cerebrală care preced încetarea bătăilor inimii, care în cascadă precede o serie întreagă de sistări ale proceselor biochimice care duc la moartea celulară (necroză sau apoptoză). Definiția a evoluat, de-a lungul timpului, alături de schimbări culturale, religioase și științifice. Moartea este considerată întotdeauna ca un proces: termenul de moarte biologică se referă la încheierea acestui proces cu referire la un organism viu sau la dizolvarea organismului însuși.

Una dintre provocările în definirea morții constă în a o deosebi de viață. Ca moment, moartea pare să se refere la momentul în care se termină viața. Determinarea momentului în care a avut loc moartea este dificilă, întrucât funcția de încetare a vieții nu este adesea simultană pentru toate sistemele de organe. O astfel de determinare necesită, așadar, trasarea unor limite conceptuale precise între viață și moarte. Acest lucru este dificil, din cauza faptului că există un consens mic cu privire la modul de definire a vieții.

Este posibil să definim viața în termeni de conștiență. Când conștiența își încetează funcțiunea, se poate spune că un organism viu a murit. Unul dintre defectele acestei abordări este că există multe organisme care sunt vii, dar probabil nu sunt conștiente (de exemplu, organismele unicelulare). O altă problemă constă în definirea conștienței, care are multe definiții diferite date de oamenii de știință, psihologi și filosofi. În plus, multe tradiții religioase, inclusiv tradițiile abrahamice și darmice, susțin că moartea nu implică sfârșitul conștienței. În anumite culturi, moartea este mai mult un proces decât un singur eveniment. Aceasta implică o trecere lentă de la o stare spirituală la alta.

Moartea are loc atunci când o entitate vie experimentează încetarea ireversibilă a tuturor funcțiilor. În ceea ce privește viața umană, moartea este un proces ireversibil în care cineva își pierde existența ca persoană.

Din punct de vedere istoric, încercările de a defini momentul exact al morții unui om au fost subiective și de cele mai multe ori imprecise. Moartea a fost definită odată ca încetarea bătăilor inimii (stop cardiac) și a respirației, dar dezvoltarea tehnicilor resuscitării și defibrilarea promptă au făcut ca această definiție să fie inadecvată, deoarece respirația și bătăile inimii pot fi reluate

uneori. Acest tip de deces în care are loc stop circulator și respirator este cunoscut sub numele de definiție circulatorie a morții. Susținătorii acesteia consideră că această definiție este rezonabilă, deoarece o persoană cu pierderea permanentă a funcției circulatorii și respiratorii ar trebui considerată moartă.

Criticii acestei definiții afirmă că, deși încetarea acestor funcții poate fi permanentă, aceasta nu înseamnă că situația este ireversibilă, deoarece dacă s-ar aplica resuscitarea, persoana ar putea fi reînviată.

Astfel, argumentele pentru și împotriva definiției circulatorie a morții se rezumă la o chestiune de definire a cuvintelor „permanent” și „ireversibil”, ceea ce complică și mai mult încercarea definirii morții. Mai mult, evenimentele care au fost legate în mod cauzal de moarte în trecut nu mai „ucid” persoana în toate circumstanțele; fără o inimă sau plămâni care funcționează, viața poate fi uneori susținută cu o combinație de dispozitive de susținere a vieții, transplanturi de organe și stimulatoare cardiace artificiale.

Astăzi, unde este necesară o definiție a momentului morții, medicii și medicii legisti apelează de obicei la „moarte cerebrală” sau „moarte biologică” pentru a defini o persoană ca fiind moartă; oamenii sunt considerați morți atunci când activitatea electrică din creierul lor încetează. Se presupune că un sfârșit al activității electrice indică sfârșitul conștienței. Suspendarea conștienței trebuie să fie permanentă și nu tranzitorie, așa cum se întâmplă în timpul anumitor etape de somn și, în special, în comă. În cazul somnului, EEG-urile poate face cu ușurință diferența.

Categoria „morții cerebrale” este văzută totuși ca fiind problematică de unii cercetători. De exemplu, dr. Franklin Miller, membru senior al Departamentului de Bioetică, Institutul Național de Sănătate USA, notează: *„Până la sfârșitul anilor 1990, ecuația morții cerebrale cu moartea ființei umane a fost din ce în ce mai contestată de către cercetători, pe dovezi privind funcționarea biologică afișată de pacienții diagnosticați corect ca având această afecțiune, care au fost menținuți pe ventilație mecanică pentru perioade substanțiale de timp. Acești pacienți au menținut capacitatea de a susține circulația și respirația, de a controla temperatura, de a excreta deșeurile, de a vindeca rănilor, de a combate infecții și, cel mai dramatic, de a gesta fetești (în cazul femeilor însărcinate)”*.

În timp ce „moartea cerebrală” este văzută ca fiind problematică de unii cercetători, există cu siguranță susținători ai acesteia care cred că această definiție a morții este cea mai rezonabilă pentru a distinge viața de moarte. Raționamentul din spatele susținerii acestei definiții este că moartea creierului are un set de criterii care este fiabil și reproductibil. De asemenea, creierul este crucial în determinarea identității noastre sau a cine suntem ca ființe umane. Trebuie făcută distincția că „moartea cerebrală” nu poate fi echivalată cu cea care se află într-o stare vegetativă sau în comă, deoarece situația anterioară descrie o stare care este dincolo de recuperare.

Acei oameni care susțin că doar neocortexul creierului este necesar pentru conștiență, uneori susțin că numai activitatea electrică ar trebui luată în considerare atunci când se definește moartea. În cele din urmă, este posibil ca criteriul pentru moarte să fie pierderea permanentă și ireversibilă a funcției cognitive, dovada fiind moartea cortexului cerebral, când orice speranță de recuperare a gândirii și personalității umane a dispărut, dată fiind tehnologia medicală actuală și previzibilă. În prezent, în majoritatea locurilor a fost adoptată definiția mai conservatoare a morții – încetarea ireversibilă a activității electrice în întregul creier, nu doar în neocortex.

Chiar și după criteriile întregului creier, determinarea morții cerebrale poate fi complicată. EEG-urile pot detecta impulsuri electrice false, în timp ce anumite medicamente, hipoglicemia, hipoxia sau hipotermia pot suprima sau chiar opri temporar activitatea creierului. Din această

cauză, spitalele au protocoale pentru determinarea morții cerebrale care implică EEG-uri la intervale separate, în condiții definite.

În afară de problema susținerii sau disputei împotriva morții cerebrale, există o altă problemă inerentă în această definiție categorică: variabilitatea aplicării sale în practica medicală. În 1995, Academia Americană de Neurologie (AAN), a stabilit un set de criterii care au devenit standardul medical pentru diagnosticarea morții neurologice. La acel moment, trebuiau satisfăcute trei caracteristici clinice pentru a determina „încetarea ireversibilă” a întregului creier, inclusiv: comă cu etiologie clară, încetarea respirației și lipsa reflexelor trunchiului cerebral. Acest set de criterii a fost apoi actualizat, cel mai recent în 2010, dar încă există discrepanțe substanțiale între spitale și specialități medicale.

Problema definirii decesului este imperativă atunci când ne referim la regula donatorului mort: trebuie să existe o declarație oficială de deces a unei persoane înainte de începerea prelevării de organe, asta pentru ca prelevarea de organe să nu poată duce la moartea efectivă a donatorului. Susținătorii acestor reguli consideră că regula este legitimă în protejarea donatorilor de organe și, în același timp, combate orice obiecție morală sau legală la prelevarea de organe. Criticii, pe de altă parte, consideră că regula nu susține interesul superior al donatorilor și că regula nu promovează în mod eficient donarea de organe.

Acum că am "reușit" să facem puțină lumină în labirintul de concepții legate de procesul morții, cu voia dumneavoastră v-aș propune să aruncăm o privire asupra datinilor generate de acest moment cu încărcătură emoțională puternică.

Datini străvechi

Apartenența la neam, dictată de regulile rudeniei sau, mai larg, de comunitatea de limbă, teritoriu, cultură, aspirații, viața socială etc., nu încetează nici după moarte, între cei vii și cei morți continuând să existe o comunicare și o solidaritate permanentă. Așa se explică faptul că în folclorul nostru obiceiurile în legătură cu moartea s-au păstrat, mai mult decât celelalte obiceiuri în legătură cu momente importante din viața omului, credințe și practici străvechi, anterioare creștinismului.

Unitatea celor vii cu cei morți, consemnată în cântecele ceremoniale, dar și în bocete, și consacrată prin numeroase acte rituale îndatinate (priveghiul, pomana, bocitul, pomenirea la date importante etc.) stă mărturie a trainiciei și solidității sistemului de relații de rudenie din societatea tradițională românească.

Călătoria morții

În sistemul de credințe și mituri românești moartea este văzută ca o "mare călătorie", ca o mare trecere", ca un "drum" pe care "cel trecut în neființă" îl face "din lumea cu dor / în cea fără dor, din lumea cu milă / în cea fără milă". Poporul credea că prin gesturi, cuvinte și melodii se putea acționa și în acest moment asupra forțelor binevoitoare sau potrivnice și se putea pregăti marea trecere.

În formele de viață tradițională, poporul credea că moartea este prevestită prin semne. Semnele prevestitoare de moarte erau: căderea unei oglinzi sau a icoanei, cântecul cucuvelei, urlatul câinilor, găina care cântă cocoșește, căderea stelelor, anumite vise etc. Obiceiurile în legătură cu moartea începeau încă din timpul agoniei. Existau practici menite să ușureze moartea. Ultimele dorințe ale celui care moare trebuie îndeplinite întocmai, atât din respect pentru cel mort, cât și de teama urmărilor nefaste pe care le-ar putea avea neîndeplinirea lor.

În clipa când omul murea se aprindea o lumânare. Dar, pe lângă aceasta, după moarte, i se

punea la cap "toiagul", "lumina de stat" sau "statul", o lumânare de ceară lungă de înălțimea unui om. Această lumânare se învârtea în mai multe spirale și trebuia să ardă până ce mortul era îngropat.

Îndată după moarte urmau o serie de acte cu caracter social. Moartea era anunțată nu numai neamurilor și vecinilor, ci întregii comunități, prin moduri tradiționale: se trăgeau clopotele sau se trăgea clopotul într-un anumit fel, în regiunile de munte se suna din bucium, în alte locuri se puneau la poarta celui mort o năframă sau o "cârpă" neagră, ori bărbații din familia mortului umblau în semn de doliu cu capul descoperit. Și faptul de a umbla nebărbierit era un semn de doliu. Îndată după moarte, mortul este scaldat și gătit. Odaia în care se afla mortul era gătită. În chip special: se acopereau oglinzile.

În călătoriile mele pe Camino, am întâlnit multe anunțuri mortuare afișate la panoul comunal spre știința comunității, în care se amintea comunității că un anumit membru al comunității a părăsit locul. Se scria chiar și un scurt necrolog.

În unele regiuni și astăzi, mortul era mai întâi așezat pe pământ. Mortul era apoi pus pe laviță sau pe masă, în sicriu deschis, pentru ca lumea să poată veni să-și ia rămas-bun de la el. În conștiința tradițională și în exprimările ei folclorice nu există totuși, la noi, o teamă predominantă de mort și nici o teamă de toți morții. Multe obiceiuri arătau, dimpotrivă, că, în concepția populară tradițională, între lumea celor vii și lumea celor morți existau legături și că poporul se temea numai de acei morți care se puteau face strigoii. Se socotea că se fac strigoii cei însemnați, cei răi, sinucigașii, cei morți de o moarte năprasnică, vrăjitorii și vrăjitoarele. Împotriva revenirii lor se acționa printr-o serie de practici profilactice menite să apere pe cei vii de contagiunea morții.

Priveghiul și plângerea mortului

Priveghiul este, fără îndoială, un rit precreștin, care s-a păstrat în multe zone ale teritoriului nostru folcloric, cu sensul lui primar, de separare a neamului celor vii de cel mort, înainte de integrarea lui în neamul celor morți. Priveghiul durează, de obicei, două nopți și se face pentru a nu lăsa mortul singur. Există, în anumite regiuni, credința că mortul trebuie păzit ca să nu treacă prin fața lui, pe sub el sau peste el vreun animal, câine, pisică, găină, etc, căci se va preface în strigoii.

Atunci când priveghiul se face după rânduiala tradițională, cei veniți să privegheze mortul dansează, fac jocuri cu măști, joacă jocuri distractive, cântă din fluier, spun basme, joacă jocuri de cărți, mănâncă, beau și discută despre treburile curente ale oamenilor și ale comunității. La priveghi se petrece deci într-un anumit fel și rostul petrecerii este nu numai să alunge somnul celor veniți să privegheze, ci și să marcheze, în cadrul ceremonialului de trecere, momentul despărțirii de cel mort. Este ultima petrecere a celor vii împreună cu cel mort.

Această tradiție își are obârșia în ritualurile dacice. Dacii se veseleau atunci când cineva pleca din lumea materială, deoarece a scăpat de grijile și încercările vieții și se îndrepta spre întâlnirea cu Zamolxis. Nu același lucru se întâmpla atunci când venea pe lume un copil. Acest eveniment drag nouă cei contemporani, crea o tristețe printre cei apropiați celui nou născut. Se considera că acest copil "intră" în "iadul pământesc" în care va avea parte de durere și încercări care îi voi pune la încercare liniștea și însăși existența, deci un adevărat "iad" pentru noul venit în lume.

Plângerea morților (jelirea), întâlnită, sub o formă sau alta, la toate popoarele lumii, nu era numai expresia spontană a durerii, ci avea și un caracter îndatinat, presupunând îndeplinirea unei obligații sociale. Se poate constata chiar un fel de "corespondere" între cântecele de leagăn și bocete, cele două forme de artă care deschid și închid traiectul existențial al omului

punând în lumină relația cea mai solidă care îi leagă pe indivizi în cadrul celulei familiale – relația dintre mamă și copiii săi: *"Draga mamei, fată mare, / Tu ești mândră ca o floare, / Tinerețe ce-ai avut, / Cu amar le-ai petrecut. [...] Bună casă c-ai avut / Și ea nici că ți-a plăcut; / Acum alta ți-ai făcut, / Fără uși, fără ferești, / În ea ca să viețuiești; / Fără pari, fără nuiete, / Plină toată tot de jele"* sau: *"O, doamne, mândra mamei, / Mândru te-am gătat mireasă / Să te duci mândru de-acasă. / Nu te-am gătat de trăit / Ci numai de putrezit; / Nu te-am gătat să trăiești / Ci-n pământ să putrezești. / Mândra mamei, mult aș da / Numai să te pot scula, / Să nu meri de la mama..."*. Când murea un flăcău sau o fată de măritat, înmormântarea se făcea sub formă de nuntă.

În colectivitățile tradiționale moartea cuiva era un eveniment care îi privea pe toți. De aceea, la înmormântare participa, într-un fel sau altul, întreaga colectivitate. Era îndatinat ca, în caz de moarte, nu numai familia, ci și vecinătatea și uneori întreaga colectivitate să sară în ajutorul celor loviți, să participe la pregătirea înmormântării.

Pomenile

Un loc important în obiceiurile de înmormântare îl ocupă pomenirile. Acestea sunt de mai multe feluri, de la simpla colivă sau colac, până la dăruirea hainelor celui mort sau a anumitor lucruri din casă. Altădată se dădeau peste groapa chiar vite din turmele celui mort. Și în obiceiurile de înmormântare, ca și în toate obiceiurile în legătură cu viața omului, există o masă numită în unele locuri "comand" sau "comandare".

Această masă, ca și toate mesele din riturile de trecere, reprezintă un moment al solidarității sociale a întregii colectivități și era semnul unei încheieri a secvenței din ceremonial. Sensul ei era unirea supraviețuitorilor în fața durerii resimțite prin moartea unui membru al colectivității și semnul continuării vieții individuale și colective.

Acest lucru pare evident când observăm desfășurarea mesei. Începută într-o atmosfera de tristețe solemnă, masa se termină cu veselie și chiar cu dans.

Comunitățile maramureșene păstrează momente deosebite de cinstire a strămoșilor în cadrul sărbătorilor Floriilor, Paștilor și Rusaliilor. Este atunci obiceiul ca în cimitire mormintele să fie împodobite cu flori și fiecare familie să vină cu lumânări, mâncare și băutură pentru a lua parte la «praznicul celor vii cu cei morți», obicei cunoscut încă din ziua Rozaliilor la traci și păstrat în Maramureș și mai cu seamă în țara Lăpușului până astăzi.

O dată importantă pentru pomenire este scurgerea a 40 zile de la îngropare. E oarecum bizară această tradiție, dacă ne amintim că Isus, după 40 de zile a înviat și i s-a arătat apostolilor. Se pare că nu sunt întâmplătoare cele 40 de zile. Prin regresii hipnotice s-a dovedit faptul că corpul eteric al celui decedat rămâne în preajma corpului fizic, deoarece nu reușește să înțeleagă noul statut al corpului fizic. Acesta simte durerea pricinuită familiei prin pierderea celui drag și creează o stare de suferință sufletului celui decedat care ar dori să liniștească pe cei rămași, dar nu are mijloacele necesare să o facă. Deci suferă. De aceea e bine ca să reducem starea de durere, asta pentru a putea da posibilitatea sufletului celui plecat să se adapteze noi situații.

Se spune că în decursul a 40 de zile, corpul eteric al defunctului dispare, și implicit legătura dintre corpul eteric și cel material dispare. Din acest moment sufletul se poate duce pe drumul lui către lumină. Așa s-a întâmplat cu Isus, așa se întâmplă și cu cei decedați. De aceea parastasul de 40 de zile e important, deoarece el marchează punctul din care sufletul defunctului devine liber și poate să își urmeze calea.

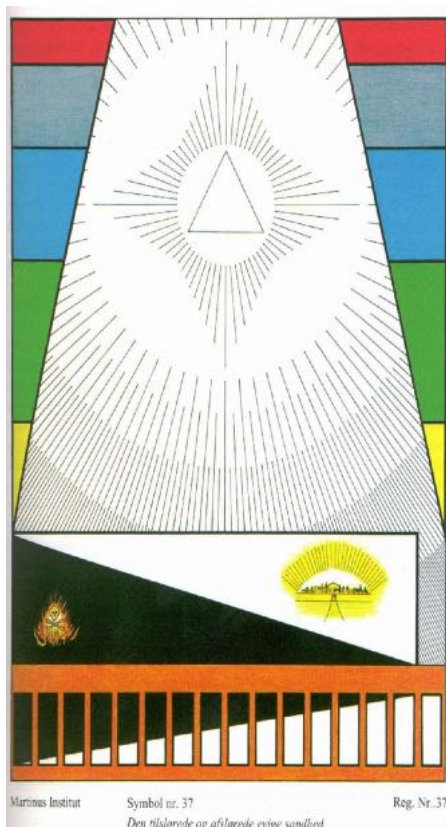
Nu întâmplător parastasul de 40 de zile e atât de bine reprezentat în tradiția noastră.

Mai e un aspect pe care strămoșii noștri daci îl știau și îl practicau. Aceștia își incinerau morții. În momentul incinerării, corpul eteric dispare instantaneu, se întrerupe orice legătură cu lumea materială și sufletul pleacă în călătoria sa, fără să sufere de pe urma durerii lăsate rudelor prin decesul său.

Raiul sau iadul, destinații "turistice"?

Cred că pentru a înțelege cât mai ușor munca plină de responsabilitate a Sf. Petru, aceea de sortare a candidaților, este util să apelăm la simbolurile lui Martinus.

Martinus s-a născut în Danemarca în 1890 și a locuit acolo până la moartea sa în 1981. Este renumit pentru scrierile sale științifice cuprinzătoare, care au titlul colectiv principal "Al treilea testament", scrieri inspirate de cele văzute de el în "lumea paralelă".

Povestea sa de viață este una a unui băiat sărac fără o educație solidă, care a locuit în nordul Jutlandului, în localitatea Sindal. Acesta a dus o viață obscură până la vârsta de 30 de ani, când a experimentat o transformare profundă a conștiinței care i-a permis să descrie o lume aflată în planul superior, lume în care nu exista timp și spațiu, o lume în care ieri, azi și mâine sunt acum. Deoarece educația lui era destul de precară, el a desenat peste 101 simboluri ce reprezentau ceea ce văzuse el în călătoria lui în lumea paralelă. Apoi a început să povestească apropiaților ce reprezintă fiecare simbol.

După aceea, a petrecut aproape 60 de ani descriind și difuzând aceste imagini a lumii la care avusese acces, lucrări care sunt cunoscute și sub numele de Cosmologia Martinus sau Știința spirituală Martinus.

De remarcat e faptul că "vizita" sa în lumea paralelă s-a petrecut cam în același timp cu accesul lui Scarlat Demetrescu la o lume ce nouă ne era ascunsă la acea dată, fapt care a dus la scrierea cărții: "Din tainele vieții și a Universului".

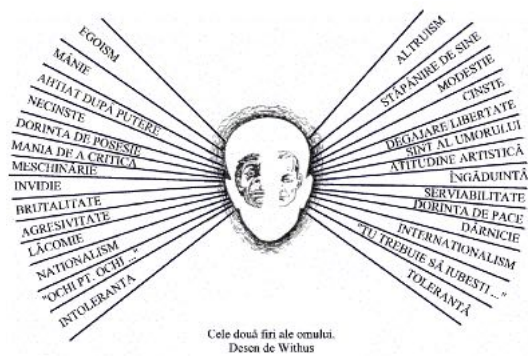
Pentru a înțelege mai bine cele două noțiuni: rai și iad, hai să plecăm de la simbolul 37, în care Martinus explică cum a receptat el, în revelația sa, acest fenomen.

Martinus a încercat să explice faptul că nu trebuie să ne fie frică de moarte, căci după moarte urmează o nouă viață, în alt plan, o viață plină de noi descoperiri pozitive.

Și faptul că nu trebuie să ne fie frică de moarte se datorează evidenței că practic nu există nici iad și nici judecata de apoi.

După moarte, omul intră în prima sferă, care este o stare temporară dintre viața fizică și cea spirituală. Această zonă se poate delimita într-o zonă de culoare neagră, care poate fi comparată cu purgatoriul, și o zonă luminoasă, pe care Martinus o numește zona paradis.

În simbol se pot vedea cele două zone, cea neagră și cea albă, deasupra zonei desenată cu oranj. Această zonă oranj, din partea inferioară a simbolului, reprezintă viața pământească a oamenilor, aflați pe nivele diferite de dezvoltare spirituală, de la stadiul de animal (partea stângă), la stadiul de om (partea dreaptă).

Asta înseamnă că, cu cât un om este mai dezvoltat spiritual, cu atât se găsește într-o zonă cu mai puțin conținut negru. De remarcat e faptul că aflarea unui om în zona de animal, nu înseamnă că e animal, ci că are mai multe instincte animaliere, ca de exemplu: frica, spiritul de ură, autoapărare, lăcomie, etc.

Deci oamenii dezvoltați spiritual (ultima casuță din dreapta) vor trece direct în sfera divină, organizată pe 5 nivele energetice (galben, verde, albastru și indigo).

De remarcat este faptul că în toate simbolurile sale, Martinus păstrează specificația culorilor.

”Staționarea” în zona temporară neagră, este o staționare neplăcută.

Acest lucru se datorește faptului că omul ajuns aici, încearcă să își continue viața fizică, realizând mental tot ceea ce îi era cunoscut în viața fizică, dar constată că nu își poate realiza dorința, și acest lucru îi provoacă o durere enormă.

În această zonă oamenii încearcă să își retrăiască viața fizică, prin imagini care în viața fizică nu erau vizibile, dar care în această stare devin vizibile. Se văd interacțiunile dintre respectivul și alte entități, văzând astfel ce efect a produs asupra lor diferitele acțiuni neplăcute din timpul vieții.

Dacă spre exemplu, omul care a murit a creat conflicte în viață, și dacă prin ceea ce a făcut a creat remușcări, dacă a urât sau a fost supărat pe viață, toate aceste stări se vor regăsi ca stări și în această zonă.

O altă situație neplăcută care se poate întâlni în zona neagră, este cea generată de faptul că persoana respectivă încearcă să se comporte la fel ca și în viața fizică, fără să realizeze că e mort și nu mai dispune de un trup care să îi ducă la îndeplinire dorința.

De exemplu, un tânăr care moare într-un accident de mașină, încearcă să continue să trăiască ca și când ar fi în viața fizică. Acesta nu își poate da seama de ce nu poate intra în contact cu cei rămași în lumea fizică, iar acest lucru îi crează confuzie, discomfort și o imensă durere.

Un alt exemplu ar fi cel al unui alcoolic, care aflat în această zonă, dorește să continue să bea, dar nu poate, căci îi lipsesc mijloacele fizice necesare. Acest om suferă, și încearcă din răspuțeri să își potolească dorința de a bea, neînțelegând că de fapt e mort.

Cu timpul, acești oameni trec din zona neagră în zona albă, sau paradisul, după ce trec printr-un proces de ”curățire”.

Această curățire se produce atunci când cei aflați în zona neagră înțeleg că nu mai fac parte din lumea fizică, și când au realizat ce au făcut rău și bun în viața fizică. Trecerea în paradis are loc atunci când oamenii reușesc să înțeleagă de ce se găsesc în zona neagră, care de fapt e o zonă creată mental de ei.

În general ieșirea din zona neagră se face atunci când acești oameni cer ajutor sau atunci când cineva se roagă pentru ei.

Rugăciunea este auzită instantaneu de către îngerii păzitori, a căror sarcină este tocmai de a îi ajuta pe oameni să iasă din zona neagră.

Îngerii păzitori iau acești oameni din zona neagră mentală, anihilându-le simțurile. "Paralizarea" acestor simțuri este doar temporară și este necesară pentru a proteja omul de trecerea de la o stare energetic grosieră, la noua stare caracterizată de o energie mai fină. Putem spune că i se asigură omului un ecran de protecție, pentru a nu suferi la trecerea de la o energie de frecvență joasă, la o zonă superioară energetic.

Cu cât omul în viața fizică a trăit în gânduri primitive, întunecate, cu atât mai mult v-a sta în zona neagră, fiindu-i mai greu să se desprindă de obiceiurile pe care le-a avut în lumea fizică, necesitând o durată mai lungă de "curățire".

Cu cât mai mult un om se dezvoltă spiritual în lumea fizică, cu atât mai scurtă îi va fi șederea în zona neagră.

Cu cât un om trăiește în lumea fizică în lumină și dragoste față de aproapele său, cu atât va ajunge mai repede în "paradisul" descris de Martinus.

În zona albă, omul își clădește paradisul său, care e în concordanță cu gradul său de dezvoltare spirituală și cu frecvența energiei sale. Asta înseamnă că există un paradis care corespunde fiecăruia, după nivelul său spiritual dobândit.

Aici el se găsește într-o stare ideală, unde își poate dezvolta înclinațiile sale religioase, sau alte dorințe, pe care nu și le-a putut îndeplini în viața fizică.

Atât în zona neagră cât și în cea albă, omul urmează pecetea pusă de trăirea sa în lumea fizică.

În zona paradisului se găsește o zonă pentru religiile lumii. Asta înseamnă, după Martinus, că există și un paradis creștin.

De asemenea "visele" oamenilor se înfăptuiesc în zona paradis. Acest lucru e posibil deoarece oamenii nu mai sunt dependenți de partea economică sau de alte îngrădiri, fiind independenți de rezistența materiei fizice.

Martinus dă ca exemplu un architect care dorește să construiască propriul palat dorit, fără nici-o problemă, construindu-l mental. Zgârciții vor face oceane de bani pe care îi vor ține toți pentru ei, pictorii vor picta cele mai fantastice peisaje, etc., în zona paradis artiști pot realiza picturi imense de la cer la oceane, absolut tot ce își pot închipui, deoarece totul e realizat mental.

De exemplu, pe vremea dacilor era o cinste să mori pe câmpul de bătălie. Dacă cineva murea în luptă, se credea ca va ajunge acolo unde locuiau zeii, adică în locul cel mai de cinste din paradis. Acest lucru însemna că puteau continua să lupte până la "ultima suflare".

Astăzi se constată că oameni se forțează să se dezvolte fizic și psihic. Mulți încă mai continuă mentalitatea dacă, la fel ca și principiul Vechiului Testament, "dinte pentru dinte, ochi pentru ochi". În mentalitatea lor, continuă să fie corect să îți omori dușmanul. În zilele noastre, din ce în ce mai mulți oameni au înțeles că aceste principii nu mai corespund cu gradul de dezvoltare spiritual al societății, iar aceste principii vechi, încet, încet, dispar, omul dezvoltându-și inteligența și toleranța. De aceea fiecare om în raport cu nivelul său spiritual, v-a avea după moarte imense posibilități de dezvoltare în continuare.

Atunci când omul se v-a simți "sătul" de a fi în zona paradis, unde a fost legat de dorințe și deprinderi preluate din lumea fizică în care a trăit, v-a dori, din ce în ce mai mult, să se ridice în sfera spirituală. Ar putea avea interesul de a se găsi în comuniune cu alte spirite cu preocupări în domeniul spiritual artistic, și / sau intelectual. În general fiecare se v-a direcționa spre lumi spirituale care să îi satisfacă talentul și dorința pe care le-a avut în lumea fizică.

După moarte spiritul, funcție de nivelul său de dezvoltare spirituală, se v-a înscrie în planul spiritual de dezvoltare în spirală, ca "musafir". Dacă acesta nu este total încărcat de dragoste față de aproapele său, nu poate rămâne în lumea spirituală definitiv.

Prima zonă spirituală în care intră, este zona oamenilor adevărați. Aici pot îndeplini diferite funcții, ca de pildă: îngeri păzitori în lumea fizică. În această zonă spiritele își dezvoltă simțurile trupului spiritual, exprimând cele mai frumoase forme de artă în raport cu talentul pe care îl au, talent pe care l-a dezvoltat în vieți anterioare. După o perioadă, spiritele din această zonă se simt "sătule" de experiențele acumulate aici, specifice zonei oamenilor adevărați, și doresc să treacă în zona înțelepciunii. Aici ele se ocupă cu cercetări științifice dezvoltându-și capacitățile intelectuale, în speță, inteligența. Aici pot analiza și încerca descoperiri noi, cu ajutorul inteligenței.

Apoi, după o perioadă, trec în cea mai înaltă sferă spirituală, în sfera divină. Aici se găsesc cele mai înalte facilități divine, la care pot accesa, funcție de gradul de dezvoltare spiritual al fiecăruia. Aici spiritele își dezvoltă intuiția. Atunci când spiritul devine "sătul" de acumulările obținute în această sferă, spiritul hotărăște să se reîncarneze pentru a continua dezvoltarea sa spirituală, retrăind înainte de reîncarnare ultimele 2-3 vieți fizice, pentru a își face un plan de dezvoltare propriu, un scenariu pentru următoarea viață în lumea materială. Pentru a își putea duce la îndeplinire planul, spiritul își alege niște părinții, o familie, care să poată să îi asigure condițiile ideale de dezvoltare. Trebuie remarcat faptul că nu părinții își aleg copiii, ci copiii își aleg părinții.

Aici aș vrea să atrag atenția asupra avortului. Să ne aducem aminte de Arh. Gabriel care i-a adus vestea că va fi mama lui Isus lui Maria, aceasta cu toate că nu avusese încă o relație cu un bărbat. Similar, candidatul la reîncarnare, după ce și-a stabilit scenariul vieții următoare și și-a ales părinții, ia legătura cu viitoarea mamă, nu prin sms, whatsapp sau FaceTime, ci prin subconștient, îi comunică decizia și o pune în temă cu ceea ce îi va trebui să îi asigure ca viitoare mamă. Dacă Maria a acceptat fără rețineri rolul de viitoare mamă, în cazul nostru, posibila mamă poate accepta sau nu "oferta". În cazul în care refuză propunerea "candidatului", aceasta va avorta fetusul și viitorul candidat la reîncarnare va trece la modificarea scenariului și alegerea altor părinți, procesul reluându-se. Trebuie să remarc faptul că avortul nu este o omucidere, este doar o neacceptare a unui statut pentru care femeia respectivă nu se simte capabilă să îl ducă la îndeplinire.

Omul nu părăsește lumea spirituală înainte de a fi pregătit de a se reîncarna. După această călătorie ca "musafir" în spirala dezvoltării spirituale, omul se îmbogățește cu o putere de viață mare care îl va ajuta să se reîntoarcă în lumea fizică și să își reînceapă procesul de dezvoltare spirituală.

Indiferent cât de frumos și minunat este "sejurul" în lumea spirituală, este absolut ilogic ca un om să se reîntoarcă voit în această lume, înainte de a-și fi dus la îndeplinire planul asumat sus.

A te sinucide înseamnă că temporar își întrerupe propria stare de durere și deznădejde din lumea fizică. Trecând în zona temporară, sinucigașul duce cu el aceleași trăiri și mentalități care l-au determinat să se sinucidă. Ca și ceilalți oameni care se găsesc în această zonă temporară, acești sinucigași pot ruga îngerii păzitori să îi ajute să iasă din zona neagră, dacă înțeleg gestul făcut și importanța lui în oprirea planului asumat.

Conform principiului reîncarnării, pe care îl voi trata în alt eseu, acești oameni în următoarea reîncarnare se vor izbi de exact aceleași probleme care i-au dus la sinucidere, și vor repeta ciclul de reîncarnări, până când vor reuși să treacă peste acest obstacol. Martinus recomandă de aceea, că oamenii să rabde și să nu se sinucidă, pentru a evita reluarea ciclului de la punctul în care a fost întrerupt. Cel mai rapid mod de a evita acest deznodământ, este acela de a învăța cum trebuie să treci prin situații dificile.

Cât de mult timp te poți găsi în lumea spirituală, depinde de cât de bătrân a fost cineva, atunci când a murit. Și nu în ultimul rând, de cât și-a dezvoltat moralitatea, cât de mult a acumulat în lumea spirituală când a fost ultima dată. Dacă cineva moare copil fiind, sau tânăr soldat, nu a avut timp să acumuleze experiență spirituală și se v-a reîncarna mai repede. Dacă cineva v-a muri în floarea vârstei, ca adult, și a trăit într-un mediu care l-a captivat, acesta v-a dori să se reîntoarcă cât mai repede, pentru a își continua experiența de viață. Dacă cineva moare de bătrânețe, sătul de viață, acesta v-a simți nevoia unei pauze mai lungi, de odihnă, până la reîntoarcerea în viața fizică.

Trebuie remarcat faptul că dacă se dorește o dezvoltare spirituală mai rapidă, aceasta se poate face numai prin alegerea unei vieți plină de suferință, prin care să poată învăța smerenia și detașarea de lumea materială.

Așa ca nu trebuie să ne temem de moarte, să o privim ca pe o poartă către o nouă viață, și să fim siguri că toți vom trece prin paradis, și nimeni nu v-a fi trimis în iad.

Ce se întâmplă cu noi între două vieți?

Despre experiențele umane, acelea trăite în corp fizic știm destul de multe căci avem posibilitatea să le experimentăm din plin pe propria persoană și să le observăm la cei din jur. Dacă citești acest eseu, cu siguranță ai conștientizat că trebuie să fie "ceva" mai mult decât ceea ce vedem, că viața în deplinătatea ei nu poate fi doar ceea ce am fost îndoctrinați să credem că este. Există acel ceva în interiorul ființei noastre care știe cu siguranță că suntem mult mai mult decât 2 mâini, 2 picioare și un cap; existența noastră nu poate să fie redusă la naștere, competiție, moarte.

În aceste timpuri în care Mama Pământ se trezește determinându-ne pe tot mai mulți dintre cei ce o locuiesc să se trezească, avem acces la o cunoaștere tot mai înaltă, creându-ni-se contextul potrivit amintirii identității noastre.

Tot mai mulți dintre noi ne întrebăm ce este dincolo de viața umană. Dincolo de viața umană, sau între vieți, este acel spațiu care a primit numele de viața dintre vieți – spațiul de existență a sufletelor între 2 încarnări.

Pionierul în acest domeniu a fost Michael Newton, un hipnoterapeut american cu doctorat în psihologie, care și-a dedicat ultimii 40 de ani de carieră regresiiilor în viața dintre vieți. El a descoperit "întâmplător" acest spațiu prin relatările clienților. L-a surprins să observe că, diferiți clienți veniți din culturi diferite, credințe religioase diferite, valori diferite, relatau aspecte foarte asemănătoare.

Dar ce se întâmplă acolo în viața dintre vieți? Să o luăm cu începutul.

Atunci când corpul fizic își încetează activitatea și trece prin ceea ce am fost învățați să numim „moarte”, sufletul se detașează de corp. Sunt suflete care se ridică în lumină aproape instant, precum sunt și suflete care aleg să mai rămână o vreme în acest spațiu și să observe ce se întâmplă cu corpul lor și cu cei dragi.

De îndată ce se ridică într-un spațiu de lumină de vibrație înaltă sufletul este întâmpinat. De cele mai multe ori cel care îl întâmpină este Ghidul Spiritual primar (acea entitate înțeleaptă și iubitoare care îi este alături atât în timpul încarnărilor cât și între). Uneori sufletul este întâmpinat și ajutat în aceasta tranziție de către oameni dragi pe care i-a avut alături. Aceștia pot să fie suflete care au părăsit pământul deja sau suflete care experimentează încă viața umană. În acel spațiu timpul este cel puțin diferit.

Cel (sau cei) care întâmpină sufletul îl conduc apoi într-un spațiu de vindecare. Aceasta este o zonă în care sufletul se reface după experiența umană. În funcție de gradul de evoluție al sufletului și de experiențele prin care a trecut, acest proces de vindecare poate fi mai intens și de durată mai mare sau mai rapid. Aceasta este un proces pe care unii oameni care accesează această amintire prin regresie îl aseamănă cu un proces de dezbrăcare de anumite costume greoaie sau de reumplere și reîntregire a auri.

O dată vindecarea finalizată, sufletul participă împreună cu Ghidul său la procesul de revizuire a vieții care a trecut. Este o recapitulare a acelei experiențe cu scopul de a identifica ce a funcționat bine și ce ar fi putut funcționa diferit. Este important de menționat că acest proces se petrece dintr-un spațiu de iubire, fără judecată. Atunci când apare o judecată și / sau învinovățire singurul care face acest lucru este însuși sufletul. Indiferent ce a fost sau n-a fost în acea viață Ghizii nu judecă și nu condamna niciodată.

După ce a fost finalizat și acest proces sufletul este condus în locul de întâlnire a familiei de suflete din care face parte.

Aici trebuie să fac o mică divagație. Sufletele părăsesc "Laboratorul Divin" nu individual, ci în așa numite "stoluri de suflete". De ce se face acest lucru? Deoarece pentru un suflet singur e dificil să evolueze, deoarece pe întregul proces evolutiv, acesta are nevoie de sprijin, de ajutor, de susținere. Cine poate să fie alături de el? Păi tocmai cei din "stolul" său, cei care se găsesc la același nivel evolutiv cu el. Acest "stol" de suflete evoluează împreună, ajutându-se unul pe celălalt.

De remarcat este faptul că există situații în care un suflet, din diverse motive, rămâne în urma celorlalte suflete, evolutiv vorbind, acestea se desprind de "stol" și se va atașa unui alt "stol" a cărui nivel evolutiv este compatibil cu cel al "noului venit".

Odată ajuns în cadrul "familiei sale de suflete", acesta începe să lucreze la crearea unui nou scenariu pe care îl va pune în aplicare în viitoarea reîncarnare. Trebuie remarcat ajutorul pe care "stolul" îl oferă în această etapă. Dintre sufletele apropiate își alege pe cei care îl vor ajuta să pună în scenă scenariul scris. Acestea pot fi suflete deja încarnate, sau suflete ce urmează să se încarneze.

Interesant e faptul că aceste suflete apropiate, acceptă să acorde un sprijin necondiționat sufletului care e pregătit să își continue evoluția în lumea materială.

Concluzii

E un fapt deja demonstrat că suntem o mică fărâmbă într-un ciclu cosmic repetitiv. După moarte urmează o "lucrare de control", un fel de "teză", în urma căreia trecem "clasa" sau o repetăm. E cert un lucru, nu rămânem repetenți, ci doar corigenți.

Nu avem absolut nici-un motiv să ne temem de moarte, căci moartea, ca și nașterea, sunt lucruri absolut firești, sunt părți ale spiralei evolutive din care facem parte.

Important este ca în fiecare viață materială să ne străduim să respectăm Legile Universului pentru a nu rămâne "corigenți".

Chiar dacă eseul meu pare uneori mult prea plictisitor, am încercat să ating cât mai multe subiecte care să vă asigure o bază în evoluția voastră, dar și să vă facă să nu priviți moartea ca pe un sfârșit de traseu.

Dacă anumite idei v-au creat disconfort, vă cer scuze, dar poate, peste un timp, dacă veți reciti eseul, veți constata faptul că a dispărut disconfortul.